

Felemás érzéssel ültem le a gép elé, hogy lekopogjam mindazt, ami eszembe jut az ünnep kapcsán. Örömömben furcsa érzés vegyül. Valaki, már nem emlékszem pontosan kicsoda (annyian környékeztek meg és duruzsoltak ezt-azt

kezdetben) arról győzködött, hogy a templomunk Magyarok Nagyszonyját ábrázoló freskójáról idővel lemeszelték a koronázási jelvényeket. Így most első szent királyunk munkától-harctól cserzett kezeit tárja „csupán” a Szent Szűz felé.

Milyen galád dolog így meghamisítani az alkotó szándékát – gondoltam, legott meg is ígértem a tavaly velünk ünneplőknek, hogy a hiányosságot pótoljuk, s 2011 nyarára helyreállítjuk a rendet, a kép ismét eredeti szépségében és teljességében emlékeztet majd e jeles eseményre. Azért valami kétség mégis bujkált bennem. Nyomozómunkába fogtam. Így találtam meg a művész leszarmazottait, akik készséggel előkeresték az egykori vázlatokat. A skicceken és korabeli fényképeken párna és koronázási jelvények se láthatóak. Hát ennyit a nekibuzdulásról.

Azonban valami mégse hagyott nyugodni. A megszokottól eltérő ábrázolásban üzenetet sejtetek. Amire ilyen módon a művész eredeti szándéka szerint a figyelem terelődik, az maga a felajánlás mozzanata. Szent István királyunk ország-felajánlását pedig az teszi abszolút hitelessé és komollyá, hogy már előzőleg felajánlotta ma-

Szent István üzenete

gát az Örökkévalónak. Élete, a pártoskodó, széthúzó viszonyok közepett tanúsított helytállása, örök értékek iránti elkötelezettsége, jó illatú áldozatként szállt Te remtője felé. Számára az „Isten, haza, család” nem zengzetes jelszó volt, hanem a mindennapokban megélt valóság.

Amit itt és most eltanulhatunk tőle, az épp a felajánlás nem mes gesztusa. Ami nem egyszeri és kimódolt valami, afféle látványosság, polgárpukkasztás, hanem az apró, hétköznapiak tűnő dolgokban tanúsított rendületlen helytállás. Ezer év ködfátyolán át és a mai viszonyokra alkalmazva talán így foglalható össze:

- Amikor Isten létbe hívott, nem légüres térbe csöppentünk, apát, anyát és hazát is kapunk. Ez ajándék, de felelősség, feladat is.

- „Ki van jelölve a helyed” – írja Bódás János szép versében.

Keresem, kutatom hol a helyem, s nem nyugszom, amíg meg nem találom. Nem csak kapni, de adni, szolgálni is akarok.

- „Nyelvében él a nemzet.” Így okított minket a legnagyobb magyar. Megte-szek-e mindent annak érdekében, hogy anyanyelvemet he-

lyesen, jól beszéljem? Küzdök-e a nyelvi vadhajtások és a mosdatlan szájúság ellen?

- Meg akarom ismerni hazám történelmét és mindazok életét, akik öregbítették e nép jó hírét a nemzetek családjában.

- Őszintén érdeklődöm az iránt, ami velünk és körülöttünk történik, az információt hiteles forrásból merítem. Hőzöngés helyett azt keresem, ami épít, előbbre visz.

- A magam helyén mindent elkövetek annak érdekében, hogy nemzetünk fogyását, sorvadását megállítsam és visszafordítsam, hogy 200 év múlva is „éljen nemzet e hazán”.

Játsszunk el a gondolattal... Életünk freskóján, azon a képzeletbeli párnán mit ajánlhatunk föl nemzetünknek és hadd írjam hívó emberként így: a Patrona Hungariae-nek, a Magyarok Nagyszonyának? Található-e ott a fentiek közül valami?

Ettől függ, megsejtettünk-e valamit Szent István királyunk évszázadokat átívelő példájából és üzenetéből.

Horváth Lóránt plébános

A határátlépés kockázata

Henri Boulad SJ szentbeszéde

Kedves Barátaim

Próbáljátok meg elképzelni magatokat, hogy benn ültök egy bárkában a háborgó tengeren, és Jézus jön szembe veletek a vízen járva. Lenne-e vajon bennetek elég vakmerőség ahhoz, hogy mint Szent Péter odakiabáljatok az Úrnak mondván: „Uram, ha Te vagy, parancsold meg, hogy hozzád menjek a vízen!” Hiszen már egy hullámok között hánykolódó bárkában is félnénk, nemhogy átlépnénk a korláton, és útnak indulnánk a sötét éjszakában a hullámok taraján.

Ez a lépés egyáltalán nem magától értetődő. Péter megtette. (Mt 14,22-24)

A kérdés, amit ma fel szeretnék tenni nektek: Vajon nem üldögélünk mi is szépen egy bárkában, védőkorláttal körülvéve és eszünkbe sem jut azon átlépni? Meg sem fordul a fejünkben, hogy esetleg el is lehetne hagyni ezt a biztonságot és szembesülni az ismeretlennel. Ugyanis attól a pillanattól kezdve, hogy le hagyom az én megszokott térségemet, ezt a zónát, ahol kiismerem és jól érzem magam, ahol nyugodt és megelégedett vagyok - egy új világ tárul elém. Ritka, nagyon ritka az olyan ember, aki képes megtenni ezt a lépést: egy a tíz-száz ezer közül. Miért?

Hát azért, mert bizony ezt a lépést nehéz megtenni, nehéz a kockázatot vállalni. De aki meg meri tenni, azelőtt megnyílik egy egészen új világ.

Nemrég felidéztek a születés jelenségét, annak a gyermeknek az élményét, aki magát biztonságban ringatja és azt hiszi, hogy anyja méhe egyenlő az őt körülvevő világgal. Számára ez az élet és ez az

egész univerzum. El sem tudja képzelni, hogy ezen túl létezhet valami más is. Ám eljön a nap, amikor ebből a vélt univerzumból egyszer csak erővel ki lesz taszítva. Ki szeretne onnan jönni, meg nem is. Meg is kockáztatná, meg nem is akarja reszkírozni, végülis az események az ő hozzájárulása nélkül mennek végbe. Nem kérdezik a véleményét és ki lesz dobva a külvilágba, ahol eleinte minden fenyegetően hat rá. Akárcsak a háborgó tenger, amire Szent Péter rálép. És mivel a gyermek akarva-nemakarva, de megteszi ezt a lépést, mert elhagyta az anyja méhét, lassan felfedez egy rendkívül érdekes univerzumot. Végtelenül tágasabbat, világosabbat, szebbet, nagyobbát és sokkal érdekesebbet, mint amilyen az a kis sötét meleg zárka volt, ami eddig az övé volt, és ahonnan most előbúj.

De hogy ide eljusson, azért meg kellett születnie, ki kellett magát szakítania az anyaméhéből, kockáztatnia kellett ezt a lépést. Ez a születés nem egyéb, mint a növekedési folyamatnak, a felfedezések, kalandok, kockázatok és merészségek sorozatának a kezdete. Erre Ti azt mondjátok: „Rendben van, ebben egyetértünk.” De más egyetérteni valamivel és más meg is tenni valamit. Átlépni a korlátot, kiugrani a bárkából és nekivágni a háborgó tengernek.

Azokra közületek, akik jövő héten a Sinai hegyre készülnek, rendkívüli élmény vár. Elhatároztátok, hogy nekivágtok az útnak, és azt mondjátok magatoknak: „elhagyom Alexandriát, az otthonomat, kis környezetemet, mindennapi szokásaimat. Menetelni fogok a

tűző napon, sziklaágyon fogok aludni, egy álló héten át szembesülni fogok az ismeretlennel.” Visszaérkezvén el fogják mondani, hogy valami egészen egyedülálló, rendkívüli élményben volt részük.

De ismerek olyanokat is, akiknek inukba száll a bátorság, akik haboznak és ezernyi kérdést tesznek fel: Sokáig fogunk vándorolni? Hány órán keresztül? Lesz-e ivóvizünk? Vannak-e ott rókák, vagy kígyók? Hol fogunk aludni? Vannak-e ott skorpiók? Lesz-e sátrunk? S ha nem, akkor mit csinálunk? Ezeknek a fiataloknak ilyenkor azt szoktam mondani: „Maradj a mamádnál, ő majd foglalkozik veled.”

Az ilyenek aztán nem jönnek soha, mert előre akarnak egészen pontos feleletet kapni minden kérdésükre. A kockázat vagy ott van valakinek a szíve mélyén, vagy nem ismeri meg azt soha, és örökké csecsemő marad. A kockázat abban áll, hogy azt mondom magamnak:

„Ez érdekel engem, ez lendületet ad.” Még nem tudom, hogyan, de mivel szeretem az ismeretlent, szeretem a kalandot - kilépek a bárkából.”

Ebben a pillanatban az életnek más lesz az íze. Nem olyan, mint az állott vízé, hanem mint a tenger sós vízéé. Csak az tudja, aki már megszerezte ezt a tapasztalatot.

Minden egy olyan kalanddal kezdődött, mint amilyen Ábrahámé volt.

Krisztus azt mondja nekünk: „Gyere!” Valahányszor Jézus fel

akar fedeztetni velünk egy új világot, egy új univerzumot, valahányszor fel akarja fedeztetni velünk ezt a végtelen térséget önmagunk bensejében, a lelünk mélyén, azt mondja: „Hagyj el mindent, keredj fel, szedd a lábad, ugorj! A többit meglátod!”

Van itt a templomban egy fiatal lány, aki elment egy évre Marokkóba hirdetni az evangéliumot, és erről így számolt be: „Azok, akik Egyiptomból hitoktatóként Marokkóba mennek, azzal a szándékkal indulnak, hogy ott valami rendkívülit fognak létrehozni, hogy sokat fognak adni az ottaniaknak. Micsoda ajándék vár ott rájuk, azt még csak nem is sejtik. Köszönöm, Boulad atya, hogy megadta nekem ezt a lehetőséget.” Micsoda meggazdagodás felfedezni a másikat!

Ez bizony így van, de először venni kell a bátorságot kiugrani a bárkából, és nekiindulni a vízben járni!

Ma kérné fogunk Szent Pétertől egy adag bolondságot. Péter ugyanis kissé bolond volt. És akiben nincs egy szem bolondság, az semmit sem fog csinálni ebben az életben. A bolondság abban áll, hogy hajlandók legyünk a vízben járni. Hogy mi lesz a módja a ti vízben - járásotoknak, még nem tudom.

Néha el kell hagyni a kis bárkát, megszólítani valakit magam mellett, akit nem ismerek és köszönteni: „Jó napot kívánok, hogy van? Ön kicsoda?” Íme ez a kis ego-m elhagyása, elbeszélgetés a szomszédal, vagy egy idegennel. Feliratkozok egy zarándokútra, elmehetek Marokkóba hirdetni az

igét, kezdhettek egy kis vállalkozást, megszervezhetek egy konferenciát Alexandria szegényei számára, mint paulai Szent Vince tette.

Ahelyett, hogy kérdezzük, „Mit csinálnak ezek a buzgó hölgyek itten?” - mondjuk magunknak: - „Én is! Nekem is van időm, feliratkozom, jövök. Én is szeretnék tenni valamit az életemben.”

Mindegyikünk benn ül egy bárkában. Mindnyájan félünk azt elhagyni. De mindegyikünk előtt ott áll egy egyszeri sánsz, hogy valamilyen rendkívüli felfedezést tegyünk.

Uram, segíts átlépni a bárkám peremét, hogy feléd haladva Péterrel együtt kockáztassam a biztonságomat!

Amen

Elgondolkodtató eset

Egy kisfiú álmában levelet ír az Istennek, hogy miért nem szereti őt és a szüleit sem, mert nem úgy sikerült bizonyítványa, mint szeretne volna, a szülei sem élnek valami fényesen és ráadásul még a testvére is eltörte a lábát, hosszú ideig a nyári szünetet is gipszben kell töltenie. A válasz hamarosan meg is érkezett frappáns, rövid, tömör fogalmazásban. "Kedves Pistike! Ki vagyok tiltva az életedből! Nem beszélsz velem már évek óta. Sem te, sem a szüleid, a testvéred sem. Amikor meg akartalak óvni benneteket a bajtól, nem tudtalak figyelmeztetni sem, mert szüntelenül kerülsz engem. Megszüntetted azokat az alkalmakat, amikor szólhatnék hozzád. Imádkozni nem szoktál, templomban nem látlak, mert neked mindig minden fontosabb, mint a Velem való találkozás. Így persze nehéz segíteni, de Én mindig készen állok. Most is várlak! Isten"

Rejtvénybörze

Az alábbi zarándokhelyek betűit megkevertük.
A feladat: rakd helyes sorrendbe a betűket.
 SEMYRBAIÖNÁ
 OKÍSÓYCMSL
 SUDEOLR

LBEETMHE
 ÁPZIFÁLSÖELTS
 TASWZOHCEOC
 AERLMIALZ
 ÚFLSÓKTLA

oz.	ús	zig	
há	iú	Aze	zt
égK	ush	aah	az
tj	gy	ris	

Boldog II. János Pál mondását találod a fenti ábrában, ha lóugrás szerint haladsz! Szívleld meg!

JÁTÉKRA FEL! (Bibliai-fogó)

A fogó kergeti a játékosokat, akik szabadon mozoghatnak a játéktéren. Aki veszélyben érzi magát, az hirtelen magasba tartott kézzel megállhat. De ennek az a feltétele, hogy közben hangosan mondania kell egy bibliai személyt vagy tárgyat. Ekkor már nem érvényes a fogás. Addig kell ilyen helyzetben maradnia, amíg valaki ki nem váltja, vagyis rá nem üt a kinyújtott kezére. Ezután megint futva vehet részt a játékban. Egy bibliai személyt vagy tárgyat egy játékban csak egyetlen egyszer szabad mondania: aki olyat mond, ami már szerepelt, annak megállása nem érvényes. A már álló, de bibliai nevet, tárgyat még ki nem mondott játékost meg lehet fogni.

Narnia Tábor III. - beszámoló!

Július 25-én reggel izgatottan ébredtem, mert már nagyon vártam a tábort. A hosszú utazás után örömmel foglaltuk el a szállásunkat Nagytagyospusztán. Ez egy nagyon csendes környék szinte a nyugalom szigete. Idei táborunk Narnia 3 tábor volt, így a héten minden feladat és játék ezzel kapcsolatosan volt. Első nap megtörtént a csapatokra osztás is. A Lucy, Edmund, Cinc vitéz és a Caspian csapatok versengtek egymással a hét során. Megtanultuk a táborhimmuszt is amit vidáman zengedeztünk nap mint nap. Sajnos az idő nem nagyon kedvezett nekünk, elég sokat esett az eső, de a kedvünket nem ronthatta el. Minden napra találtunk remek kikapcsolódást csak beültünk a buszunkba alias Tűzmadárba és már indultunk is bebarangolni a környék nevezetességeit. Ellátogattunk a Bányászati Múzeumba a Monostori erődbe, megnéztük a Turul-élművet (Európa legnagyobb madárbrázolása). Várgesztesen sziklát másztunk és egyik este a csillagászattal is megismerkedtünk. Csobbantunk a tatabányai és a komáromi termálfürdőben. Mindenki öröme sárkányhajóztunk a tatai Öreg-tavon. Hosszan tudnám még sorolni milyen sok élményben volt részünk. Az estéink nagyon vidáman teltek, tele mókával és vidámsággal. A hetet táborzáró szentmisével zártuk a környei templomban. Ajándékba egy Narniás kitűzőt kaptunk amit a csapatkapitányok tűztek fel nekünk. Hamar elrepült a hét, így szombat délelőtt Nagykanizsa felé vettük az irányt. A buszon nagyon jó volt a hangulat. Itthon pedig jó volt mesélni a sok élményről aminek részese lehettem.

Szeretném megköszönni Lóránt atyának és segítőknek a tábor lebonyolítását!

Révész Bettina

***

Fél hatkor indultunk Nagykanizsára. Ott beszálltunk a nagybuszba a kanizsaiakkal együtt, aminek sofőre Lóránt atya volt. Sok szép helyen jártunk. Voltunk a: Bányásmúzeumban, a Turul madárnál, strandokon, sárkányhajózni, Monostori erődben, stb. Sok új barátom lett a tábor alatt. Nagyon jól éreztem magam!

Bertus Nikoletta Nagybjom 5. Osztály

***

Reggel korán indultunk kisbuszunkkal Kanizsára, onnan Lóránt atya vitt minket Nagytagyospusztára. Narnia című film volt a táborunk kerettörténete. Létszámunk elérte a negyvenet. Odaérkezésünk után csapatokra bontottak minket, én a Cinc vitéz csapatban voltam. A legjobb élményeim: sárkányhajózás, strandok, Turul madár, tábortüzek. Örültem, hogy megismerkedhettem a kanizsai lányokkal, sok élménnyel gazdagodtam.

Kalányos Tímea Nagybjom 6. Osztály

***

Korán kellett felkelnünk, hogy Nagykanizsára időben odaérjünk. Majd a nagykanizsaiakkal együtt elindultunk a táborhelyünkre. Amikor megérkeztünk, megmutatták, ki melyik szobában fog aludni. Aznap este megnéztük a Narnia 3-t, amivel kapcsolatosan voltak a héten játékok. Négy csoportra osztottak minket, a film 4 szereplője volt egy-egy csapat neve. Csapatok: Cinc vitéz, Caspian, Edmund, Lusy. Én a Cinc vitéz csapatban voltam, ahol Orsi néni volt a csapatkapitány. Caspián csapatnak pedig a Gabi néni. Voltunk sziklát mászni, Tatabányán a strandon, Környén, ahol feladatokat oldottunk meg, Komáromban a 15-ös aknáknál, sárkányhajóztunk, felmászunk a Turul madárhoz, csillagászok érkeztek hozzánk, jártunk a

Monostori erődben, készítettünk papírsárkányt, este tábortüzek voltak. Volt táborzáró szentmise is. Lóránt atya előtte gyóntatott. A misén kaptunk egy kitűzőt, amin ez állt: Narnia 3 tábor Nagytagyospusztá 2011. Jól éreztem magam, sok emlékekkel tértem haza.

Horváth Katalin Nagybjom 3. osztály

***

Élményeim a táborból:

Ott alvás Kanizsán
Tűzmadárral a kirándulások
A csillagászat
A sárkányrepülő készítése
Számháborúzás
A fürdőzések
Tábortüzek
A sok játék
A barlangban, sötétben
Tanknézés
Múzeumlátogatás
Hegymászás
A konyhas néni főzöttje
Templomban imádság
Sok élményben volt részem, és sok új gyereket ismerhettem meg!

Szaka Róbert Nagybjom 6. Osztály

***

Élményeim: Először voltam táborozni. Jó volt a strandon a csúszda, tetszett a számháború. Jó volt focizni a kanizsaiakkal. Izgalmasak voltak a keresések a táborhelyen. Finomak voltak az ételek. Jól telt a hét! Köszönöm!

Szaka Csaba Nagybjom 1. osztály

***

Augusztus 8-án reggel, a fiú delegáció indult el a Hajnalvándoron, vagy más nevén a Tűzmadáron Lóránt atya kormányzása alatt a Környe melletti Nagytagyospuszta felé. A kerettörténetet C. S. Lewis regénysorozatának, a Narnia krónikáinak ötödik kötete ihlette, illetve a regényből készült film. A táborlakók 4 csapatra osztva (Cinc vitéz; Edmund; Justes; Caspian herceg) megismerkedtek a táborhelyük környezetével, bányászmuzeumban voltak, bányászhimnuszt tanultak, pancsoltak a közeli települések strandjain, számháborúztak hegyekben és völgyekben, hasították a tatai tó vizét sárkányhajóval, sziklát másztak, a tábori himnuszt zengedezték úton-útfélen, felmásztak Tátán a Szelim-lyukhoz és a Turul emlékműhöz, a táborüzeknél humoros jeleneteket adtak elő és vidám nótákat énekeltek, és még beható csillagászati ismeretekre is szert tettek (hogy a teljesség igénye nélkül csak pár programot mondjak) Élénk, tartalmas hat napot töltött együtt a kis (47 fős) csapat, az időjárás is nekik kedvezett.

Végezetül álljon itt a tábori himnusz egy-két taktusa:
Fel! Kardot elő!

...
Téged a Lélek kardja segítsen!
...
Már pirkad, hát iszkoljon a sötétség,
Jézus fénye izzó szerte szét.

Horváth Márk
***

A gyerekekkel interjút készítettünk a Nagykanizsa felé repülő Tűzmadáron. Íme:

Herle Kristóf, a tábor kis biológusa és szakavatott lepkésze így nyilatkozott félálomban a buszon hazafelé: "A hegymászás tetszett nekem a legjobban és hogy nagyon sok érdekes bogarat és lepkét figyeltem meg a barangolások során."

Hegedüs Ákos és Németh Áron a táborüzeket emelték ki a programok közül, ahol új énekeket és humoros előadásokat láthattunk. "A jó hangulatú táborüzek meghozták a kedvet minden új próbához." - nyilatkozta Ludnik Máté is.

SzakaCsaba és Kiskovács Zsolt a sziklamászást kedvelték a legjobban.

Hegedüs András, Simon Bálint és Bognár Bence leginkább a számháborút élvezte. "A számháború a Tardosi Malomvölgyben igazán remek volt!" - mondta Sipos Péter. Tótván Miklósnak, Vigh Leventének, Sipos Károlynak, Varga Bencének, Kánnár Péternek, Dobai Gergőnek, Csáki Lászlónak, Miklai Szilárdnak, Zavaczky Áronnak és Ihász Andásnak a sárkányhajózás és a Gyémántfürdő csúszdaparkja tetszett. Farkas Dániel így fogalmazta meg élményét: "A csúszdapark és a sárkányhajózás volt a LEGJOBB!" "A finom vacsorák a konyhásnének szakértelmét fémjelezték." - vélekedett Tóki Márton, akivel, mint kiderült, Szaka Norbert is egyetértett. Marton Bence, Krisztián Dávid és Bogdán Bence egységesen a Turul emlékműre és a Szelim-lyukra tették voksukat az interjú során.

"Az egész tábor jó volt, különösen a pontos lefekvések és a kiadós 10 órás alvások, illetve a fegyelem tetszett." - mondja nem kevés iróniával a hangjában Simon Máté.

Leghede Tamás az Edmund csapat összetartását, és különösen az Edmund csapat győzelmét emelte ki. Mindazonáltal mindenki véleménye megegyezett abban, hogy a tábor jó volt, jó volt, fantasztikusan jó volt!

***

Július 25-én reggel 7 órakor indult a "Tűzmadár" közel 50 fővel Nagytagyospuszta felé! Idén a Narnia 3 volt a táborunk kerettörténete, erre épültek a jobbnál jobb játékos feladatok. Első nap Környe nevezetességeit kutattuk a keresztretjvény megfejtésének érdekében, közben megismerkedhettünk az ottaniakkal is! Este a rossz idő miatt "táborgyertyánál" gyűltünk össze, de ez a hangulaton semmit sem ron-

tott. Második nap a Tatabányai Gyémántfürdőben lubickoltunk, rögtön utána következett a sziklamászás. Leírhatatlan érzés volt látni a sok apróságot, ahogy profik módjára hódították meg a 20 méteres sziklafalat. Úgyesen hasznosították a film-ben látott "Lucy féle merészséget". Este a táborüzknél mutattuk be az aznapi feladatunkat. Harmadik nap ismét fürödni voltunk, de már Komáromban és meglátogattuk a Monostori Erődöt is. Következő nap a XV. bányaknánál jártunk és hősi-sen felmásztunk a Turulmadárhoz is, végül sárkányrepülőket készítettünk. Az ötödik nap kuriózuma a sárkányhajózás volt és a táborzáró szentmise. Minden nap végén a konyhás nének finomabbnál finomabb ételekkel vártak minket. Esténként mindig összeültünk a táborüzekhez, ahol elénekeltük a táborunk himnuszt és a mókás dalokat is a játékok között. Minden résztvevő szerencsésnek mondhatja magát, hiszen ilyen élményekkel és barátságokkal sehol sem gazdagodhattunk volna. Felejthetetlen volt, nagyon szépen köszönjük!!!

Táborlakók! "Fel! Kardot elő! A Lélek kardja legyen kezetekben" - és segítsen titeket! :)

***

Nagyon élveztem a hittan tábor, mert sok helyre elmentünk, ahol én még sose jártam és izgalmas túrákon is voltunk.

A számháborút élveztem a legjobban, sok érdekes és szép dolgot is láttam, mint pl a turulmadár, a várrom. Jó volt strandolni, csúszdázni az óriás-csúszdán.

Köszönöm Lóránt Atyának ezt a felejthetetlen hetet.

Miklai Szilárd, Nagyabajom 6. osztály
***

Életem első tábora volt, nagyon jól éreztem magam. A legjobb program a sárkányhajózás volt. Elég vizes lettem, de nem volt baj.

A táborüz is nagyon tetszett. Jókat játszottam a strandokon a vízben. Vicces volt megkeresni az eldugott gyufaszálakat és kapcsokat. Örülök, hogy ott lehettem, köszönöm Lóránt Atyának.

Miklai Martin Nagyabajom, 3. osztály

Egy csepp közélet

Európa ikertornyai

Magyar Nemzet - Körmendy Zsuzsa

Szemben állni egy lövöldöző fanatikussal egyetlen percig is idegtépő lehet. De egy lidérces órán át elszenvedni, hogy hullanak körülötünk a társaink, és mi is célpont vagyunk, csak éppen még nem talált el minket a golyó, nézni, ahogy egyesek a jéghideg vízbe vetik magukat, és még ott is célba veszik őket, megtapasztalni, hogy nincsen sem kegyelem az égtől, sem segítség az állami rendvédelemtől – ez maga a pokol. Nem lepett meg, hogy a norvég tömeggyilkosnak küldetéstudata van. Nevét azért nem írom le, mert ő éppen arra vágyik, hogy a világ minden országában minden újság címdalton adjon hírt róla. Magánzárkájában ülve nyilván hősnak érzi magát, és várja föllépését a tárgyalóteremben.

Isten óvjon minket Európa önjelölt megmentőitől! Nem a norvég fanatikussal az első, és nem is ő lesz az utolsó, aki belekapaszkodik egy ideológiába, hogy ölhessen. Egy küldetéstudattal bíró gyilkostól nem is várható más, mint hogy tettét vállalja, bűnösségét nem. Miért is ne vállalná, amit tett? Hiszen büszke rá. Mielőtt ölni indult, gondosan feltette az internetre másfél ezer oldalas művét, amelyen évekig dolgozott. Vagyis eszméit hiába hirdette, a világ nem találta őt elég érdekesnek.

Nem olvasták őt elegen, hát robbantott és ölt. Most majd érdekes lesznek nektek, gondolta. És lőtt. Nem egyszer, nem kétszer, hanem százszor. Kitörhetett a pánik, folyhatott a vér, ő küldetésben volt. Nem ő az első a világ történetében, aki úgy gondolta, igazságának érvényesítéséhez áldozatok kellenek. Európát akarta volna megmenteni? Éppen ő? Európa valóban megváltásra szorul, de nem tömeggyilkosokra vár.

Tudja-e ez az ember, hogy minden állítását önmaga cáfolta meg? Ő emeli piedesztálra álszenten a családot? Aki közel száz család életét tette tönkre egy óra alatt? Ő dicséri a nőket mint anyákat? Ahány halott, annyi zokogó asszony, aki sosem fogja földolgozni, hogy elvesztette a gyermekét. Ő beszél európai nemzetekről, amelyeket az iszlám veszélybe sodor? Aki saját honfitársait lőtte halomra olyan elszántsággal, hogy az al-Kaida terroristái hozzá képest kezdők? 2011. július 22-én kiderült: az európai jóléti államoknak nincsenek önvédő reflexeik.

A gazdag Norvégia nem volt képes az első lövések után a helyszínre küldeni egy katonai helikoptert, amelyről a tömeggyilkost ártalmatlanná teszik. Hol voltak a kommandósok? Norvégia azt hitte, rosszat álmodik, és a lövöldözés majd magától abbamarad? A tömeggyilkos nem volt buta ember, jól tudta, hogy egy liberális szellemű, „nyitott”, majdhogynem vallástalan ország álmosan és szerencsétlenkedve fog reagálni jól megtervezett akciójára. Igaza lett. Hagyták ölni egy órán át, amelynek minden percében meghalt egy ember.

Európa ikertornyai Norvégiában dőltek le. A polgárai megvédésére képtelen államok évei meg vannak számlálva. A nyitott, veszélytelennek állított, valójában huzatos és védekezésre képtelen országoknak befellegzett. Erre a norvég tömeggyilkosnak nem az irománya, hanem véres tette a bizonyíték. Ne feledjük: a tömeggyilkos a liberális államnak egyelőre első számú haszonélvezője, hiszen nem lőtték le, és felakasztani sem fogják. Errefelé annyira civilizáltak vagyunk, hogy talán még Európa felrobbantóját sem végeznék ki. A média ször-

nyülködve bár, de máris a tenyerén hordozza, hatalmas színes fotók jelennek meg róla, blogok ezreiben idézik föl tettét és mondatait.

Valóságos sztár lett. Leül huszonegy évet, kivárja idejét. Kiáltványát szellemi emberek, politológusok, történészek, pszichológusok hada fogja tanulmányozni. Zavaros eszméiből, mozlímellenességéből, fanatizmusából, hiteltelen családvédő kultuszából homlokegyenest ellentétes világnézetű csoportok is politikai hasznot húzhatnak, sőt máris ezt teszik. Mi meg lassan megtanuljuk, hogy jogállam az, amely minden gyilkost szárnya alá vesz, és minden ártatlant halni hagy. A gazdag Norvégia az Oslótól harminc kilométerre lévő Utoya szigeten táborozó, halálba küldött fiataloknak semmilyen védelmet nem nyújtott. A tehetetlenkedés a rendetlen államok ösbüne.

Egy idő múlva senki nem fog bízni abban, hogy ha bajba kerül, számíthat a rendvédelemre. A káosz kezdetén még van visszaút. Ne várjuk meg, hogy azt fanatikussal gyilkosok jelöljék ki a tömegeknek. Ha nem dobjuk el a politikai korrektség ócska szemellenzőjét, akkor a bevándorlók ügyét rábíztuk a szélsőségekre. Utoya szigetén ledőltek Európa ikertornyai. Vizsgálják most az értelmiség, vizsgálják a kormányok. Vizsgálják a tömegtájékoztató: médiabiznisszé változtatja-e a rémtettet, vagy tükröt tart Európának, hogy legyőzhesse a rendetlen társadalmakat éltető kollektív gyávaságot?

Egy gyilkos nem tud kimondani semmilyen igazságot. Írhat EUSSR-ről az unió és a volt Szovjetunió nevét összevonva, nem tudja megszólítani még az EU-val elégedetlen országok állampolgárait sem, mert tettevel sztorozza saját állításait. Európa még legyöngültségében is erősebb, mintsem hogy jövőjéről egy szélsőséges megszállott szavaira hallgasson. A férfi, aki egy óra alatt hatvannyolc fiatalat megölt, összege-reblyézett olvasmányai alapján szó-heti zavaros eszméinek szálait, ahogy csak akarja, írhatja közhelyeit férfi és nő szerepről, forgathatja a szót a mozlím veszélyről, támadhatja az ostoba, a gondolkodást tabusító politikai korrektség intézményét, átkozhatja a bevándorláspolitikát, mert neki, mivel gyilkos, s összesen hetvenhat ember halála szárad a lelkén, sosem lesz igaza.

Szidhatja a bolsevik gyökerű kultúrmarxizmust, elmaraszthatja Sztálint, Hitlert, Lukács Györgyöt, és aki csak eszébe jut, mert ő a pusztulás küldötte, és tette nem a jövőre mutat, hanem vissza, a véres husza-

dik századra.

Amelyet, ahogy múlik a jövőnk, egyre nehezebb lesz magunk mögött hagyni.

Szűcs Sándor szerint valamit tenni kell, de azonnal

Az emberek fele nem bízik az egyházi vezetőkben

Nem arról van szó, hogy egyetértünk-e velük, hanem hogy mennyire megbízhatók, milyen mértékben fordulnánk hozzájuk, ha szükség lenne rájuk. A GFK piackutató cég évente elkészíti és publikálja a legfontosabb szakmák bizalmi indexét. Húsz szakmát mérnek, 15 európai és pár európán kívüli országban, közel 20.000 fő megkérdezésével. A felmérés lényege: kikben bízunk, és kikben nem. Íme az idei lista:

Ami bennünket ebből érinthet, a tavaly 14. helyre csúszott papság. Egy civil szervezet idei felmérése is hasonló eredményt mutat.

Az emberek fele nem bízik az egyház vezetőiben. Gondolom ezzel együtt magában az egyházban, a ke-

reszténységben sem. Bár lehet, hogy nem ennyire egyértelmű a kettő összekötése.

Mindenesetre egy fontos dolgot ne felejtünk el: nem szimpátia-index, hanem bizalmi! Vagyis nem arról van szó, hogy egyetértünk-e velük, hanem hogy mennyire megbízhatók, hitelesek, autentikusak, milyen mértékben fordulnánk hozzájuk, ha szükség lenne rájuk.

Mi lehet ennek az oka? És mit csináljunk, hogy ez megváltozzon? Mert ha ez nem készítené azonnali változásokra és változtatásokra egyházakat, egyházi vezetőket, ha nem születnek megoldási javaslatok és stratégiák az emberek bizalmának visszanyerésére, ha vezetőink még csak komolyan se vesznek egy ilyen társadalmi visszajelzést, akkor ugyan mit akarunk mi ebben a világban?

Bizalom nélkül a kutya se fogja komolyan venni az üzenetünket, hiába életbevágó, életet mentő, hiába a világ legfontosabb üzenete!

Ki nekem Jézus Krisztus?

- Dicsértessék az Úr Jézus, akin botránkoztak farizeusok és írástudók.

Dicsértessék az aranyszandálos előkelőségek között meztlábos Jézus.

Dicsértessék Jézus, az Isten Fia, aki nem rabszolgáktól cipelt, drágakövekkel kirakott hordszéken, hanem kölcsön számár hátán haladt virágos úton a hozsannázó nép között.

Dicsérjük Jézust, aki nem vetett gyilkos követ a házasságtörő asszonyra, hanem kimentette a törvényesen felhatalmazott, hóhéri kötelességük teljesítésére készülő ember-testvérei közül.

Dicsérjük Jézust, aki az őt háromszor megtagadó Péterre bízta a mennyország kulcsait.

Dicsérjük Jézust, az Isten Fiát, aki meglátogatta a megvetett vámost és szálást vett nála.

Kövessük Jézust, adjuk meg a császárnak, ami a császáré és Istennek, ami az istené.

Kövessük Jézust, viselkedjünk töviskoszorúva, is mint Istenfiak.

Segíts Jézus, hogy megnevelhessük a farizeusokat, feleslegessé tehessek a hóhérokat és a jó szándékukat valóra válthassák a pilátusok.

Keresztre feszített Jézus, jöjjön el a Te országod, ahol egymást szerető, boldog emberiség bírja ezt a gyönyörű Földet és él bőséges gyümölcseivel.

Öveges József fizikus

Egyházközségi piknik Balaton- berényben

Épülhet-e Isten országa játék és lubickolás közben?

Habár első hallásra talán meglepően hangzik az „egyházközségi piknik” szókapcsolat, Lóránt atya mégis ezekkel a szavakkal hirdette meg a július 16-i egyházközségi „kiruccanásunkat” a balatonberényi Piarista üdülőbe. És az vajon mennyire nevezhető szokásosnak, hogy az egyházközség saját Ikarusz buszával (meg még néhány autóval) utazott a több mint 70 fős vidám kiránduló csapat? Hány egyházközségnek lehet saját busza? És ahol a buszt nem más vezeti, mint maga a plébános?! Nekünk ez nagyon szimpatikus „furcsaság”. Bizonyára profánul hangzik, de egy kicsit érdemes belegondolni: lehetséges, hogy ha Jézus manapság élne és tanítana köztünk, akkor is a „pásztor” hasonlatot használná, vagy inkább például a „buszsofőrt”, aki vigyázva utasai épiségére egy közös végcél felé vezeti a buszra felszállókat...?

Baj nélkül érkezett meg a jókedvű csapat a reggeli órákban a Balatonra, ahol szép idővel fogadott bennünket az Úr. Sajnos azonban atyának azonnal vissza is kellett jönnie Kanizsára egy szomorú temetés és gyászmise miatt. Mi azonban „önjáróan” felállítottuk az árnyékoló sátrakat, Rita és „szármegyedei” nekiláttak a nagysikerű kondéros Corner-pörköltnek. Közös imával hívtuk a Szentlelket. Imádkoztunk az elhunyt ifjú lelkéért, a gyászolókéért, Lóránt atyáért és a

papokért. Bea vezetésével különféle ismerkedős-beszélgetős játékokat játszottunk. Például igéket húztunk, és az alapján mutatkoztunk be egymásnak. „Éljetek szép életet” (1 Pét. 2,12) hangzott a nekem jutó szép biztatás. Kis cédulákra elkészítettünk saját névjegyeinket, és beszélgetések közepette cseréltük ki egymással. Janácsné Katalin, Szücsné Marika, Radics Márta, Némethné Julika, Irma, Emília, Skvorcné Teri sorjázik az általam begyűjtött cédulákon. Mindközben sok mindenről beszélgettünk 5-6 fős csoportokban: személyes és családi dolgokról, papi nőtlenségről, tisztaságról, hitről és hitetlenségről, és sok minden másról. A beszélgetésekből kiderült, hogy sokan vagyunk büszkéek Lóránt atyánkra, mert például, ahogy ez a buszos történet is mutatja, rengeteget vállal és tesz az egyházközségért.

A kiadós, ízletes ebédre nagy örömmükre már ő is visszaért. Ebéd után folytatódta a kötetlen beszélgetések, atya frizbizett a fiatalokkal, majd filmvetítés kezdődött. Azután atya társasozott a csapat egy részével, Beáék szójátékokat, és egyéb vidám játékokat játszottak.

Én eközben a csapat virgoncabb részével lementem a strandra, ahol „jó keresztény” módjára vízbe nyomkodtuk a lányokat © Természetesen nem hagyhattuk ki Zsuzskát, Bettinát, Laurát és a kislányokat. Balogh Ági vizibiciklizett az apróságokkal. „Fürtökben” lógtak a gyerekek a vízi járgányon. Volt nagy lubickolás, lo-

csolkodás, sikongatás. Labdázás a nagy fiúkkal, Daróczy Gyulával, Csonkáné Évával, a nagy lányokkal. A napot közös imával zártuk, majd elindult a busz és az autók vissza Kanizsára.

Csodálatos élményekkel lett gazdagabb az egész piknikező társaság. 70 fő, akik nem csak meghallották a Szentlelek(!) hívását, de mozdultak is. 70 tanúság tevő, akik megmutatták, hogy mennyire jól tudják magukat érezni keresztény közösségben, azaz egy élettel, vidámsággal, hittel teli társaságban. Sok ez, vagy kevés? Tisztességes létszám, különösen a busz férőhelyeihez képest sok, de vajon a rendszeresen templomba járó kb. ezer főhöz képest is sok?

Befejezésül a „piknik” szóról többek közt fiatal korom egyik kedvenc ol-

vasmánya, Arkagyij és Borisz Sztrogackij „Piknik a senki földjén” c. tudományos-fantasztikus regénye jut eszembe. Örömmel jelentem, hogy ez a mi egyházközségi piknikünk nem a „senki földjén” történt. De talán nem is az a legpontosabb válasz, hogy Balatonberényben. A legnagyobb élményt

ugyanis nem a balatoni nyár varázsa adta, hanem sokkal inkább a keresztény összetartozás öröme, a köztünk áradó szeretet megélése. Ezt a feltétel nélküli elfogadást, szeretettel, hittel egymás felé és Isten felé fordulást csak keresztény közösségben tapasztaltam meg. (Bár csak minél több közösség alakulna az egyházközségben!) És hogy ez miért van így, arra a választ az Evangéliumban olvashatjuk: „Mert az Isten országa közöttetek van.” (Lukács 17,21.). Hiszem, hogy Isten országát építettük ezen a napon, ezért a mi balatoni történetünk címe pontosan így hangozhatna: „Piknik Isten Országában”.

Balogh András és Bea

Kitekintő

A (vak)vezetőkről

Serpa kerestetik Isten-országá expedícióra

„Hagyjátok őket, világtalanok vak vezetői! Ha pedig vak vezet világtalant, mind a ketten gödörbe esnek.”
Máté 15:14.

Jézus a korabeli vallási vezetőket jellemezte vakoknak. A kép, amit használ, arra is utal, hogy a vezetéshez látásra van szükség. Rálátni a dolgokra és érzékelni, látni egy világot. Egy olyat, amelyet valamikor ismertünk, de elvesztettünk.

Világ, amit nem látunk, nem ismerünk, de a létéről tudunk. Bizonyosságunk ugyan nincs föléle és tudjuk, vezető nélkül nem találhatunk rá, de hisszük elérhetőségét. Vezetni az tud, aki ezt a világot már nem csupán sejtí, hanem bizonyossággal bírja, ismeri, rátalált. Számára megvan ez a világ, vagyis nem világtalan...

Vezetővé az lehet, akinek irányítúje van.

A delejtű titokzatos módon mutat mindig az északi pólus felé és mindig egyfelé. A vezetés tudománya ismerni ezt a távoli pólust és tudni efelé irányítani. Természetesen ezer és ezer oka lehet annak, hogy valaki vezessen, és ezer és ezer ilyen pólust lehet kreálni. A vállalat vezetője mindig a profit felé vezet. Az idegenvezető a látványosságok felé, a pedagógus a tudás felé. A lelkész pedig az Egy felé, Isten felé. Sikeres csak az lehet, aki már járt abban a bizonyos világban, ahová másokat vezetni igyekszik. A főnöknek a sikert, az idegenvezetőnek a látnivalókat, a tanárnak a tudást kell ismernie. A lelkésznek pedig Istent magát. Mindez elsajátítható, tanulható. A vakvezető kutyákat is megtanítják, hogyan legyenek segítők a szemük világát elvesztetteknek...

A vezetőknél egy-egy speciális irányítú van a kezükben, amelyek mindig egyfelé mutatnak. De mi történik, amikor az egyből több lesz, lentiből fenti, a jobból bal? Amikor az egy pólusból hirtelen több lesz életünkben és a műszerek összekuszálódnak? Amikor kiderül, hogy a vezetőnek halványlila gőze sincs arról a világról, ahová indul, és

ahová másokat indít? A válságok, a száználmas állapotok, korunk gödrei világot és pólust vesztő vezetőkről tanúskodnak.

Az ószövetségi nép is gödört ásott, amikor a rábízott missziót, miszerint a népeknek lámpása, vezetője legyen, nem teljesítette. Nem volt képes saját magát sem Isten világában, szövetségében megtartani, nemhogy másokat oda-vezetni. Küldetésüket éppen azért nem tudták megvalósítani, mert világtalanná lettek és csak maszatolták, csak játszották, csak mímelték szokásaikkal, törvényeikkel Isten országát...

Gödörben vagyunk, aminek mérete országnyi, sőt világnyi. Önjelölt vezetők hitetik, hogy ismerik a kiutat. Álmodnak egy világot maguknak, ahová vezetni igyekeznek. Olyan jövőről papolnak, amelyhez nekünk, vezetetteknek semmi közünk. Nem vezetett, csupán megvezetett társadalommá lettünk, mert hittünk a tévútra vivőknek, mert bízunk hamis útmutatásaikban. Mint a Megetetett társadalom című film szereplői, mi is kiszolgáltatottságunkról, reményeink elvesztéséről, álmaink be nem teljesedéséről, becsapott voltunkról kesereghetnénk, valamint a helyes irány, egyetlen irány utáni vágyódásáról...

Néha akad egy jól képzett sofőr, aki biztos kézzel veszi kezébe a kormányt. Gondoljunk bele, hány és hány vezetési

stílus van.

A minden szabályt betartó, a sportos, aki mellé csak két B6 lenyelésével mersz beülni, a szélvédőre meredő, a no limit-es.

Stílustól függetlenül azonban sokszor válik irányíthatatlanná a jármű. Világtalan vezetők sorozatos kudarcai miatt mi is azok lettünk. Irányíthatatlanok. Mindenki maga akar kormányozni, és mindenki más célok felé indul. Dugó, káosz, torlasz, kátyú, gödör. A legrosszabb esetben szakadék...

És miközben a magunk háza táján kezdünk sepregetni, kiderül, hogy egyházunk vezetői is irányíthatatlanok, vezetői pedig irányt veszítettek. Pedig nekünk, reformátusoknak a reménysége, amennyiben van még ilyen, irányt mutat. Megtévett lelkészek, elcsatagoló és sok esetben irányíthatatlan hívek, marginális, útszéli veszteglő szerepünk, zsákutcás népegyházi kereteink nemde reménytelenségeink tárházát gazdagítják? Milyen reményről tudunk mi szólni? Mire, kire mutatunk? Milyen az a világ, amiről bizonyosságunk kellene, hogy legyen? Vagy elvesztettük, és világtalanként vezetjük vakjainkat? Serpára van szükségünk. A serpa az, aki ismeri a hegyet, tapasztalatból tudja a hegy világának minden titkát, csodáját, veszélyét egyaránt. Érti az orrok csendjét és hangját. Ő viszi a terhet. Nem szükséges akklimatizálódnia, mert a hegy az otthona. A serpa soha nem gödörbe visz, hanem a magasba. A serpa soha nem lehet világtalan. Vakságával tragédiához vezetne... Magukra kell hagyni a világtalan vezetőket. Bukásuk ugyanis éppen ebben van. Nincs már kit vezetniük és magukra maradnak. Mi pedig az egyetlen vezetőre bízhatjuk magunkat, aki ismeri a magaslatokat. Érti a legmagasabbnak, Istennek csendjét és hangját, megfejtí titkait. Itt van otthon. Még terheink cipelésében is segít. Hagyjuk hátra gödörökkel tarkított múltunkat! Reménységünk az a Krisztus, aki – a vakoknak is látást adva – irányt mutat.

Rácz Róbert

Új volt minden a világban, mert gyerekek voltam. A fazék fényesre súrolva állt a tűzhelyen, a sámlira fellépve pirosában magamat láttam tükröződni. Borulni kezdett a sámlí. Elestem. Felálltam. Körbejártam a lakásban, amit nemrég rám zártak a felnőttek, hogy elfussanak a dolguk után. És bent a szobában megint csak a saját képembe ütöttem a padlóig ereszkedő tükörben. Hosszan összenéztem vele. Akkor kezdődött. Az arcom egyszer csak pirosra változott, a szemem nagy lett és ragyogó. Ez tetszett nekem. Majd idegen erők jelentkeztek. Öklendeznem kellett, hajlonganom, és amikor fel-feltudtam egyenesedni, ugató köhögés tört rám, és legörnyedtem, rohanni kezdett felém a padló. Puhán estem el. Rábíztam magam.

Különböző helyekről felnőttek bukkantak elő, aggódva futkároztak körülöttem. Értettem a szavakat. Azt, hogy a beteg gyerekek vagyok. Semmin sem csodálkoztam.

Mondták egymásnak, kórházba visznek, amikor elnyelt minket egy nagy épület, majd elgurítottak engem kisebb és piros kóházak között, egy fehér ágyon. Sikerkült félrefordítanom a fejemet, oldalt úsztak el a képek. Jól rájuk bíztam magamat. Tovább ismerkedtem a világgal. Sötétség ereszkedett rám akadozva, neki is engedelmeskedtem. Még az történt velem, hogy feltettek valahová, ami magasan volt. Valami egyenes polcra. Sokáig lehettem ott a sötétség mélyén, mert csontsoványan ébredtem magamra.

Amikor már fehér ágynemű vett körül, vaságyban voltam, szűk szobában, a felnőttek az ajtóba illesztett üveglap mögül néztek be rám. Négyen szorongtak ott, mindegyik sírt, nem tudták, hogy értem a szavaikat. Azt mondták egymásnak, már nem ismerem meg őket, és ebben igazuk volt. Azt is mondták, már biztosan meg fogok halni. Rámozdítottam a szememet a takaróra. Egyedül a kezemről tudtam, hogy az enyém. Anynyira vékony lett a kezem, fel sem emelhettem a pokrócra, csak a hüvelykujjamat tudtam félrehúzni valamennyire, egészen addig, hogy a tö-

Bereményi Géza

Jézus újságot olvas

vében kifeszüljön egy bőrredő, ami átlátszó volt és lila. Ezután a másik kezem irányába fordítottam a szememet. Azt a tenyeremet feljebb tudtam húzni. Volt benne valami. Rövidesen elaludtam.

Felébredtem valamikor máskor. Volt valami a kezemben, amit előzőleg beletett valaki. Felhúztam a lábamat, a két térdem felemelkedett, egy kép került a szemem elé, ami a kezemben volt. Világos színű ember nézett a szemembe, lelógó haja körül fényes körtányér. Addig figyeltük egymást, míg haza nem vittek a kórházból, vissza abba a szobába, ahol előzőleg életben voltam. Ott is ágyban feküdtem. Egy asszony magasodott fölém, vizsgálgatott, közben fekete fejkendő csomózott az álla alá. Azt mondta,

hogy ő a nagyanyám, és sírva fakadt, mikor mindkettőnk számára kiderült, hogy elfelejtettem beszélni. Ezután gondjaiba vett engem az az asszony. Velem maradt nappal, mellettem aludt éjszaka. A fülemben sugdosott, hogy nézzem csak a kezemben lévő képet. Azt mondta, lám csak, erősödöm, és ezt Jézusnak köszönhetem, ő az, aki visszanéz ránk. Az asszony őhöz imádkozott, adjon erőt nekem, és ő meghallgatta őt. Mert, nézzem csak, erő sugárzik Jézusból és fényesség. Egyik este közös takaró alatt egy példát is mondott erre a sötétségben az asszony. Hogy volt egyszer réges-régen egy nagybeteg nő. Es gyógyulást remélve Jézustól belement a

rajongók tömegébe, a közelébe furakodott, de nem merte megszólítani őt. Csak nézte, hogy a gyógyítója előtte elhalad, és hátul a köntöséről négy kék színű bojt csügg alá. És az a nagybeteg vérzékes asszony félelmében csak futólag merte megérinteni a libegő bojtok egyikét. De Jézusnak ez is elég volt. Megtorpant, és hangos szóval azt kérdezte, ki nyúlt hozzá. Ugyanis megérezte, hogy valami kiszállt belőle, mert neki még a köntöse bojtjai is erővel voltak tele. Gyógyító erővel, aminek én az életemet köszönhetem, mondta az ágyban mellettem az asszony.

Nyár volt, nyitva állt ablak, konyhaajtó. Nagyanyám kenyérért ment. Az ágyban vártam valamire, nagyon világos volt. A konyhán keresztül bejött a szobába egy ember, fehér inget viselt, kék nadrágot, aminek az egyik szárán a szerelözsebből egy összehajtott újság állt ki. Nagyanyámat kereste. Azonnal tudtam, hogy ő az.

Beszélni kezdtem őhöz. Mondtam, nagyanyám kenyérért van, mindjárt jön. Ekkor ő leült egy székre azzal, hogy megvárja, vette az újságot, zörögve szétrántotta, olvasni kezdte. Az erejét érezve beszélni akartam hozzá, de nem találtam szavakat. A nyakán hátul világosszöke hosszú pihék meredeztek. Időnként rám nézett az újság fölött. Azt mondta, motorral jött Jászberényből, és hamarosan vissza kell térnie oda. Szemének hatására én felültem az ágyban, aztán a padlóra léptem. Odamentem a közelébe. Összecsapta, eltette az újságot. Felállt. Lenézett rám. Én egyre csak gyógyultam, erősödtem az ő erejének közelében, még az ágy támláját is elengedte a kezem. Neki most már mennie kell. Nagyanyámnak üzeni, örül, hogy életben talált engem. Elment.

A következő az volt, hogy mezítláb álltam a padlón, amikor a kendős asszony visszaérkezett. Magasan fölém jött, felkapott, az ágyba vitt.

Azóta is élek.

A vak leány

Volt egyszer egy vak leány, aki gyűlölte magát amiatt, hogy vak volt. Mindenkit gyűlölt, kivéve a kedvesét. A fiú mindig vele volt.

Mondta egyszer a barátjának:

- Ha láthatnám a világot, hozzád mennék feleségül.

Egy napon valaki ajándékozott neki egy szempárt. Amikor levették szeméről a kötést, láthatta az egész világot, beleértve a barátját is.

A fiú megkérdezte:

- Most, hogy látod a világot, hozzám jössz feleségül?

A leány a fiúra nézett, és látta, hogy vak. A lehunytt szemhéjak látványa szinte sokkolta. Erre nem számított. Az a gondolat, hogy az élete hátralévő részében ezt kell néznie, arra a döntésre vezette, hogy visszautasítsa a fiút.

A fiú csendesen könnyezett, majd pár nap múlva írt néhány sort: 'Vigyázz jól a szemeidre, mert mielőtt a tied lettek, előtte az enyémekek voltak.'

Valahogy így működik az emberi agy, amikor megváltozik a helyzetünk. Csak kevesen emlékeznek arra, milyen volt az életük azelőtt és ki az, aki mindig mellettük volt a nehéz időkben.

Az élet ajándék.

- Ma, mielőtt kimondasz egy bántó szót, gondold azokra, akik nem tudnak beszélni.
- Mielőtt panaszkodsz az ételed íze miatt, gondold azokra, akiknek nincs mit enni.
- Mielőtt panaszkodsz a férjedre vagy a feleségedre, gondold azokra, akik Istenhez fo-

hászzkodnak, hogy legyen társuk.

- Ma, mielőtt panaszkodsz az életre, gondold azokra, akik túl hamar mentek el a más világra.

- Mielőtt siránkoznál amiatt, hogy túl nagy távolságon kell vezetned, gondold azokra, akik ugyanezt a távolságot gyalog kell megtegyék.

- És amikor fáradt vagy és panaszkodsz a munkádra, gondold azokra a munkanélküliekre, akik szívesen végeznék a Te munkádat.

- És amikor gyötrő gondolatok rosszkedvűvé tesznek, mosolyogj egyet és gondold arra, hogy élsz és csodálatos, ami körülvesz.

Simon András: Rejtjelek

*E rezzenetlen csendben
leszegett fejjel merengsz.
Lelkeden hegetlen sebek,
tested jeges verem,
elvesztegetett kegyelmek szent helye.
Terhes e jelen,
kegyetlen keresztetek erdeje,
de nem veszhetsz el!*

*Emeld fel kezed, s fedezz fel!
Meglatsz,
mert nem rejtezkedem.
Ereszkedj keresztetemre,
s egekbe emelkedve
kegyelemtengeren
evezz be szeretetembe!*

Dr. Hegyi László

AZ ELLENTÉTEK KRISZTUSA

Amikor másokra gondol

- és amikor önmagára

Amikor másokra gondolt: úgyis mondhatnánk, hogy Krisztus humanizmusa, Krisztus kapcsolata az emberekkel.

A szentírást olvasó embernek könnyen az a benyomása támad, hogy Krisztus nyilvános működése egyetlen folyamatos jöcselekedet- sor és tanítás. De ezt a képet ki kell javítanunk magunkban, annál is inkább, mert a Szentírás tudomány egyetlen évben bele tudná szűkíteni Krisztus nyilvános működését, az evangéliumban leírt összes csodáját és tanítását. Valószínű, hogy Krisztus nyilvános működése három évre terjedt, de ha egy évben is beleszűkíthető, ebből látszik, hogy Krisztus „munkarendje”, „napirendje” eléggé kötetlen, eléggé szabad volt: Ő együtt volt az emberekkel. Az apostolokra vonatkoztatva ezt: észrevesszük, hogy az a légkör, amit Krisztus kialakított a maga legszűkebb környezetében, az egyáltalán nem valami komor, aszketikus önmegtagadásra alapozott életstílus volt. A kulcsmondat ezzel kapcsolatban akkor hangzik el, amikor Keresztelő Szent János tanítványai számon kérik Jézuson a böjtöt, s Ő akkor így válaszol: „Csak nem búsulhat nem a nárszép, amíg vele a völégény?” (Mt 9,15). Krisztus tehát a maga környezetében valami oldott, valami derűs, tiszta és harmonikus atmoszférát alkotott ki, az egyformán gondolkodó emberek nyugodt, boldog együttese volt az apostolok társasága.

Hasonló adottságot látunk akkor is, amikor idegenekkel: gazdagokkal, szegényekkel, farizeusokkal, törvénytudókkal és nyilvános bűnösökkel találkozni. Érdekes, hogy mennyire gátlás nélkül elfogadta a gazdagok meghívását, és ugyanígy a szegények meghívását, annak ellenére, hogy ezt mindkét oldal helytelenítette. (A gazdagok megsértődtek, a szegények pedig gyanakodni kezdtek, hogy megalkuvásról van szó.) Krisztus azonban mindenkit embernek nézett: a gazdagot is, a szegényt is a bűnöst is. És azt látjuk, hogy Ő az embert nemcsak sajnálta, nemcsak gyógyította, hanem tisztelte is. Nem tűrte a lenézést. Szt. Máté evangéliumának 5. fejezetében találjuk azokat a mondatokat, ahol az emberi ítélkezéstről beszél (Mt 55,22-23). Azt tanítja, hogy ha valaki felebarátra azt mondja: ráka (azaz buta, ostoba), méltó a főtörvényszék ítéletére, s ha valaki azt mondja a másiknak, hogy bolond méltó a gyehenna tüzeire. A „bolond” szó nem elmebeteg jelent a kor nyelvén, hanem pojácát. Azt jelenti a szó, hogy, „te beszélhetsz nekem, úgysem számít, senki sem vesz téged komolyan”. Krisztus ezt nem tűrte.

A farizeusokkal sok ellentéte volt. De a fő szemrehányás a nagy bűn nem a képmutatásukból, hanem az, hogy lenézték a többi embert (Vö. a vámos imádja: „,hálát adok neked Isten, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember..., mint ez a vámos” (Lk 18,11), Krisztus ezt nem engedte. Ő az embert

embernek nézte, és kimondta azt a merész szót is, hogy az „utcanők megelőznek benneteket Isten országában” (Mt 21,31).

A krisztusi humanizmusnak ezt az általános ember testvériségét koronázza meg az a kijelentése, hogy „,anyám és testvéreim azok, akik Isten igéjét hallgatják és teljesítik” (8 Lk 8,21).

És amikor elsősorban önmagára gondolt?

Ilyenek voltak a hosszú, magányos és éjszakai imádkozásai:

„, A nép nagy tömegében tódult hozzá, hogy hallgassa, és betegségeiből gyógyulást nyerjen. Ő azonban inkább hagyományos helyekre vonult vissza, hogy imádkozzék” (Mk 1,35). „, Miután elbúcsúzott tőlünk, fölment egy hegyre, hogy imádkozzék. Közben beesteledett” (Mk 6, 46) „,Azokban a napokban fölment egy hegyre, hogy imádkozzék. Az egész éjszakát Isten imáadásában töltötte. (Lk 6, 12).

Ezek az éjszakai, magányos imák mutatják, hogy Krisztus itt elsősorban nem példát akar adni, tehát nem pedagógiai cél vezet, hanem ezek a hosszú magányos imák istenemeri lényének megnyilvánulásai, a benne élő értékrend külső megvalósulása, mert, az Ő természetes közege az Atyával való együttlét.

(Egy napon az apostolok azt kérték tőle: „,Uram, taníts meg minket imádkozni!” (Lk 11, 1). Vagyis nem Krisztus kezdeményez. Ő maga éjszakákon át imádkozott a környezet azt tudta-, de bő egy szóval sem parancsolta meg, hanem rábízta az „,atmoszférára”- és egyszer csak megszületett a kérés taníts meg minket imádkozni!)

A betániai vacsorán, amikor a keleti vendéglátásnak megfelelően egy asszony értékes olajtartó edényt tört szét és a vendég haját megkeni illatos olajjal, megbotránkozás hallatszik: jobb lett volna, ha ennek az árát a szegényeknek adják! Szt. János evangéliuma ezt a megütköző szót Júdásnak tulajdonítja. Máté és Márk evangéliumában azt mondja: „,a tanítványok”, illetve „,néhányan”. Tehát kiterjesztik a többire. A valóság pedig az, hogy mindenkinek nekünk is eszünkbe jut, hogy valóban: Nem lett volna mégis jobb a szegényeknek adni ennek értéké? ...És Krisztus a maga tapintásos és szeretetteljes módján ekkor védelmébe veszi az asszonyt: Ne bántsátok, szegények máskor is lesznek veletek, de én nem. A temetésre cselekedte ezt. – A temetés, akkor is drága dolog volt. Krisztus tulajdonképpen ezt mondja: egy hét múlva már halott vagyok. Amit a halottnak megadtatok volna, azt most megkapta az élő.

Úgy érezzük azonban, hogy Krisztus itt valójában nem önmagával törődik, hanem védelmébe veszi az asszonyt. A költő azt mondja:” Sem utóda sem boldog őse, /sem rokona, sem ismerőse /nem vagyok senkinek...” –(Ady)- Krisztustól azt hallottuk: „,Aki teljesíti mennyei Atyám akaratát, az mind testvérem, nővérem és anyám”

(Mk 3, 35). Íme, a Krisztusi humanizmus lényege.

Ámen.

2011. szeptember

1. csütörtök

(Szent Egyed)

[Kol 1,9-14](#); [Zs 97](#); [Lk 5,1-11](#)

Isten kiragadott minket a sötétség hatalmából

2. péntek

[Kol 1,15-20](#); [Zs 99](#); [Lk 5,33-39](#)

Krisztus előbb van mindennél, s minden benne áll fönn

3. szombat: NAGY SZENT GERGELY

[Kol 1,21-23](#); [Zs 53](#); [Lk 6,1-5](#)

Krisztus kiengesztelt bennünket, hogy szentté és szeplőtelené tegyen

4. vasárnap: ÉVKÖZI 23. VASÁRNAP

(Szent Rozália, Szent Mózes)

[Ez 33,7-9](#); [Zs 94](#); [Róm 13,8-10](#); [Mt 18,15-20](#)

Emberfia! Téged órállóvá tettek Izrael házában

5. hétfő

[Kol 1,24 - 2,3](#); [Zs 61](#); [Lk 6,6-11](#)

Krisztus bennetek a megdicsőülés reménye

6. kedd

(Szent Zakariás)

[Kol 2,6-15](#); [Zs 144](#); [Lk 6,12-19](#)

Isten megbocsátotta minden bűnünket, és Krisztussal életre keltett

7. szerda: SZENT KÔRÖSI MÁRK, PONGRÁCZ ISTVÁN ÉS GRODECZ MENYHÉRT

[Kol 3,1-11](#); [Zs 144](#); [Lk 6,20-26](#)

Ha Krisztussal föltámadtatok, keressétek ami odafönn van

8. csütörtök: SZÛZ MÁRIA SZÛLETÉSE (KISBOLDOGASSZONY)

(ünnep)

[Mik 5,1-5a](#) vagy [Róm 8,28-30](#) [Zs 12](#) [Mt 1,1-16.18-23](#)

A legkisebb vagy, mégis belöled származik az, aki uralkodik

9. péntek

(Szent I.Szergiusz, Kláver Szent Péter)

[1Tim 1,1-2.12-14](#); [Zs 15](#); [Lk 6,39-42](#)

Bár üldözö voltam, Isten mégis megkönyörült rajtam

10. szombat

[1Tim 1,15-17](#); [Zs 112](#); [Lk 6,43-49](#)

Krisztus Jézus azért jött a világra, hogy a bűnösöket üdvözítse

11. vasárnap: ÉVKÖZI 24. VASÁRNAP

[Sir 27,33 - 28,9](#); [Zs 102](#); [Róm 14,7-9](#); [Mt 18,21-35](#)

Bocsáss meg a másik embernek, ha vétett

12. hétfő: SZÛZ MÁRIA SZENT NEVE

[1Tim 2,1-8](#); [Zs 27](#); [Lk 7,1-10](#)

Krisztus Jézus váltságul adta magát mindenkiért

13. kedd: ARANYSZÁJÚ (KRIZOSZTOMOSZ) SZENT JÁNOS

(Szent Tóbiás)

[1Tim 3,1-13](#); [Zs 100](#); [Lk 7,11-17](#)

Nagy bátorságot nyernek a Jézus Krisztusba vetett hit hirdetésére

14. szerda: A SZENT KERESZT FELMAGASZTALÁSA (ünnep)

[Szám 21,4-9](#) vagy [Fil 2,6-11](#) [Zs 77,1-38](#) [Jn 3,13-17](#)

Aki föltekingtett a rézkígyóra, életben maradt

15. csütörtök: A FÁJDALMAS SZÛZ

[Zsid 5,7-9](#); [Zs 30](#); [Jn 19,25-27](#) vagy [Lk 2,33-35](#)

A szenvedésből tanulta meg az engedelmességet

16. péntek: SZENT KORNÉL ÉS SZENT CIPRIÁN

[1Tim 6,2c-12](#); [Zs 48](#); [Lk 8,1-3](#)

Isten embere, törekedj igaz lelkiületre, hitre, szeretetre

17. szombat

(Bellarmín Szent Róbert, Szent Hildegárd)

[1Tim 6,13-16](#); [Zs 99](#); [Lk 8,4-15](#)

Tartsd meg a parancsolatot szeplőtelenül, feddhetetlenül

18. vasárnap: ÉVKÖZI 25. VASÁRNAP

(Szent Lambert, Copertinoi Szent József)

[Iz 55,6-9](#); [Zs 144](#); [Fil 1,20c-24.27a](#); [Mt 20,1-16a](#)

A ti gondolataitok nem az én gondolataim

19. hétfő

(Szent Januáriusz)

[Ezd 1,1-6](#); [Zs 125](#); [Lk 8,16-18](#)

Mindnyájuk lelkét arra indította Isten, hogy építsék fel az Úr házát

20. kedd: KIM TAEGON SZENT ANDRÁS ÉS KOREAI VÉRTANÚTÁRSAI

[Ezd 6,7-8.12b.14-20](#); [Zs 121](#); [Lk 8,19-21](#)

Örömmel ünnepelték meg Isten házának fölszentelését

21. szerda: SZENT MÁTÉ APOSTOL (ünnep)

[Ef 4,1-7.11-13](#); [Zs 18A](#); [Mt 9,9-13](#)

Az Úr egyeseket apostolokká, evangélistákká tett

22. csütörtök

(Szent Mauríusz és vértanútársai, Szent Emmerám)

[Agg 1,1-8](#); [Zs 149](#); [Lk 9,7-9](#)

Térjete meg hozzám, és én is hozzátok térek - mondja az Úr

23. péntek

(Szent Linusz, Szent Thekla)

[Agg 1,15b - 2,9](#); [Zs 42](#); [Lk 9,18-22](#)

Jeruzsálemet én magam oltalmazom, és ott leszek benne dicsőségesen

24. szombat: SZENT GELLÉRT (ünnep)

(Szent Bód, Beszteréd és Beneta)

[Bölcs 3,1-9](#); [Zs 125](#); [Mt 10,28-33](#)

Isten próbára tette, és magához méltónak találta őket

25. vasárnap: ÉVKÖZI 26. VASÁRNAP

[Ez 18,25-28](#); [Zs 124](#); [Fil 2,1-11](#); [Mt 21,28-32](#)

Ha a bűnös belátásra jut, és megtér, és nem követi el vétkeit, élni fog

26. hétfő

(Szent Kozma és Damján, Szent Nílus)

[Zak 8,1-8](#); [Zs 101](#); [Lk 9,46-50](#)

Kiszabadítom népemet napkelet földjéről és napnyugat földjéről

27. kedd: PÁLI SZENT VINCE

[Zak 8,20-23](#); [Zs 86](#); [Lk 9,51-56](#)

Jertek, menjünk el, könyörögjünk az Úrhoz

28. szerda

(Szent Vencel, Szent Lióba)

[Neh 2,1-8](#); [Zs 136](#); [Lk 9,57-62](#)

A király teljesítette kérésem Istenemnek hozzám való jóakarata folytán

29. csütörtök: SZENT MIHÁLY, GÁBOR ÉS RÁFAEL FŐANGYALOK (ünnep)

[Dán 7,9-10.13-14](#) vagy [Jel 12,7-12a](#) [Zs 137](#) [Jn 1,47-51](#)

Örvendezetek mennyek, és ti, akik benne laktok!

30. péntek: SZENT JEROMOS

[Bár 1,15-22](#); [Zs 78](#); [Lk 10,13-16](#)

Vétekziünk az Úr ellen, nem hittünk neki, nem bízunk benne

Gandhi szerint

a 7 főbűn :

- gazdagság munka nélkül
- gyönyör lelkiismeret nélkül
- tudás jellem nélkül
- kereskedelem erkölcs nélkül
- tudomány emberség nélkül
- vallás áldozathozatal nélkül
- politika elvek nélkül

Irodalmi melléklet

Így volt rendelve

Májusi napfényben odakint minden nevet és mosolyog még a föld is. A homokban csillog a macskaezüst, fehérfalú tanyák tetején fehér galambok tollászkodnak, kutyáról, tehénről téli bundájuk levedlett, az is csak könnyű és vidám állapot. A szarka a fák zöldjéből cserreg elő, és mondják bent a tanyában: Cserreg a szarka, vendég jön. Szerelmes táncukat lejtik a levegőben apró, fehér pillangók, ellenben a nagy farkaspille bement az ereszet alá aludni, mert ő éjjel kódorog. Az égen valódi tisztaságok mutatkoznak, s kékesen száll felfelé itt-amott a kéményekből a füst. Az ám, szép ez mind. És mégis, itt a köz mellett, egy csendes kis tanyában Elekes Péternél most a szomorúságok pillanatai vannak. Mi dolog történt? Miért hallgat az ember, s miért sóhajt az asszony? Nem történt egyéb, mint hogy innen nem messze, alig egy fertályóránira, vizsga napja van az iskolában, s Elekesék fia is ott volt a tanulók között, a Ferkó. De Elekesék nem mentek le a vizsgára, bár a dolguktól megtehetnék volna, hanem csak ülnek otthon szomorúan. Mínek menjenek? Csak szomorítanak magukat, és újabb fájdalmak lepnék el a szíveket, látván és hallván Ferkót beszélni a vizsgán bátran és okosan, csillogó szemekkel, kipirult arccal, amint az iskola legjobb tanulójához illik is. És tudni mellé, hogy íme, a tanulásonk vége van. Ferkó az iskola minden osztályát kijárta, tovább nincsen, nem megy, nem lehet, nincs pénz, mehet tehát annak, aminek a többi: béresnek valamely módosabb gazdához. Ők maguk nem tarthatják otthon, a gazdaság kisebb, hát mennie kell. Hogy a városra tovább tanulni küldjék, arra pénz nincsen, mert a bátyja már bent jár, azt is alig bírják, pedig a lakása is ingyen jár ki egy rokonnál... Már délelőtre hajlott az idő a reggelből, az iskolában befejezték a vizsgát, szétosztották a jutalomkönyveket is, a sok gyermek szerteszéledt és haladt hazafelé. Jön Ferkó is boldogan a közön, nézi a könyvet, benne a képeket, a legnagyobb jutalom neki jutott. Hát örömmel van ilyenkor a gyermek.

Az anyja nézi az ablakból, amint jön a ház felé, s elébe megy. Ferkó hozzászalad:

- Anyám! Édesanyám!

- Mi az, Ferkó?

- Nézze ezt a szép könyvet... Megint én vagyok első.

Megint - tudták ezt úgyis otthon.

Megint első, de ezentúl?

- Gyere, mutassuk apádnak.

Elekes Péterhez beviszik a szobába a könyvet, a gyerek arcán pírrel ég a büszkeség, amint a szorgalma jutalmát az apja elébe az asztalra teszi. Péter nézi, nézegeti, aranyos a táblája kívül, színes festékekkel készített képek belül a lapok között, az első lapon az öreg tanító írása: "Legjobb tanítványomnak emlékül."

- Ez csakugyan szép könyv - szól Péter, hogy mondjon éppen valamit. - De az is szép, hogy kiérdemelted.

Hallgatnak. Miként kellene a gyermeknek megmondani, hogy de most már ennek a világnak vége van, jön az élet munkája, a kézből a könyv kimarad, s helyette a vasvilla nyele jön bele. Az iskola fehér fala a különféle táblákkal és térképekkel eltűnik, helyette az istálló falai következnek, amik magukba zárnak egy fiatal életet. Jézus, de borzasztó dolog a szegénység... Ilyenkor látszik meg nagyon.

Az asszony félénken szól:

- Már most vége is az iskolának, Fercsi.

- Vége - mondja a gyerek -, majd az ősszel kezdődik újra. Már azoknak, akik még nem végezték el mind az osztályt.

- De te már - folytatja Elekes -, te már...

- Én már elvégeztem mindet. Nekem most már...

A gyerek megáll, s hirtelen a szülei tekint. Látja az apját lecsüggesztett fejjel, amint néz bele az asztalra tett jutalomkönyvbe, zavarodó szemei előtt táncolnak az öreges betűk: Legjobb tanítványomnak emlékül. Látja az anyja szomorú arcát, érzi a csendet, amely hirtelen beállott, s most először fölvilan az agyában: hátha ez azt jelenti, hogy az iskolának vége. Hirtelen az

apjához rohan, a mellére veti magát, átkarolja, úgy könyörög.

- Édesapám, taníttasson kend tovább engem is, mint a Jancsit.

Az asszony nem állja tovább, kimegy, mintha dolga volna. Az ember a gyermekével magára marad. És szólna hozzá, ha tudna, de mit tudjon szólni. Lelkében mondhatlan keserőségek támadnak, a torkát is fojtogatja valami, s melléből valami melegek rohannak a nyakán keresztül a feje felé. Ím, hetek óta gondolkozott már ezen (az ő szóvalán életükben sok hely jut a gondolatok számára), és most nem bír szólni. Pedig ami nem lehet, az nem lehet. Hisz mennyiszor meghányta és vetette már, de egyre nyilvánvalóvá vált, hogy ez kész lehetetlenség. Nincsen hozzá tehetsége - mondják ők, a vagyoni tehettséget értvén. De mit szóljon. Ott van a gyermek, karjaival a nyakát öleli, fejét a mellére hajtja, s lehajol az ember hozzá, hogy megcsókolja a homlokát.

- Nem bírom, fiam - mondja végül -, nem bírom. Tudod, hogy szegények vagyunk.

A gyerekeknek a könnyei lassan megeregednek, az anyja bejön, és szelíden szól neki:

- Fiam, kisfiam.

Az apja mondja:

- Még csak itthon sem tarthatlak - s folytatná tovább, de ugatásba kezd odakint az udvaron a kutya, valaki jön. Hallatszik, ahogy csitítja a kutyát, mondván: - Ne okoskodj Bodri, mert rád húzok!

A gyerek lefejtja a karját az apja nyakából:

- A tanító úr - mondja.

Csakugyan az öreg tanító köszönt be a szobába. Nem sok kell hozzá, hogy lássa a helyzetet, a könyv fölébe hajló csüggedt férfit, emitt a gyermeket, arcán a könnyek friss nyomaival, amott a szomorú és szóvalán asszonyt; leül a padra, és csendes sóhajtással szól:

- Én is ebben járnék pedig.

Mondhatlan tisztelettel függeszti égő szemeit a gyermek az öreg mentorra.

Ez azt mondja:

- Eredj ki, kisfiam, egy kicsit, édesapáddal volna beszélhiválóm.
A gyerek csendesen kisompolyog a házból az udvarra, ott maga elé bámul-tan megáll. Most az asszonyban tör ki a halk jajkiáltás, mintha egyenesen küzdő szívéből fakadt volna.
- Nem bírjuk, nem bírjuk. Nincsen hozzá tehetségünk. Amaz is csak szenved odabent. A tanító hallgat, mert az ilyesmi ellen valóban keveset lehet mondani.
- Téged is én tanítottalak, Péter, téged is, Veron, de ennél a fiúnál különb eszű gyerek nem volt a kezem alatt eddig. Isten ellen való

vétek, hogy béresnek menjen!
Elekes Péter határozott mozdulattal becsukja a könyvet, s az asztaltól föláll. A csüggetegségéből elég volt ennyi, nem lehet örökké siralom, és végre is határozni kell.

- Pedig annak megy - mondja erős hangon -, mert más nem történhetik. Pénzt kell keresnie, nem is magára, hanem amarra, a Jancsira, aki benn tanul. Csendesebben hozzát teszi:
- Mert így van rendelve a sors által.

Az öreg tanító mormog:
- Igen, áldozatoknak kell lenniük. Rendelve van, hogy áldozatok tévessenek. Kezet fogván, néma szomorúsággal tekintenek egymás szemébe mind a hárman. Elmegy az öreg. Az udvaron, mellette elhaladván, szó nélkül homlokon csókolja a merengő fiút, s bús gondolataival elhagyott iskolája felé igyekszik.

Tömörkény István

Tanács a televíziózással kapcsolatban

Az a legfontosabb dolog (A gyerekekre gondolok),
Hogy SOHA, SOHA nem szabad,
Hogy tévéműsört lássanak –
Sőt, legjobb, ha a bányu láda Már be sem kerül a szobába.
Amerre csak jártunk, a tévét A gyerekek szájátva nézték.
Két-három óra meg se kottyán,
Csak néznek, míg a szemük kipotytyán.
(Múltkor is láttunk egy helyen Tíz szemgolyót a szőnyegen.)
Csak ülnek, néznek, néznek, ülnek,
Míg hipnózisba nem kerülnek,
S a sok szennytól, mit egyre néznek,
Olyanok lesznek, mint a részeg.
Ó, persze, tudjuk, csendbe vannak,
A falnak fejjel nem rohannak,
Nem kezdik egymást hasogatni,
Hagynak nyugodtan mosogatni,
Míg fő az étel, hűl a lekvár –
De azon eltűnődtek már,
Hogy ez a rémséges doboz Miféle dolgokat okoz?

ELSORVASZT MINDEN ÉRZETET!
MEGHAL BELÉ A KÉPZELET!
Az észet betömi, eldugítja!
A gyereket úgy elbutítja,
HOGY TÖBBÉ BIZTOSAN NEM ÉRT MEG TÜNDÉRVILÁGOKAT, MESÉKET!
Az agya lágy lesz, mint a sajt!
FEJÉBEN DUDVA, GAZ KIHAJT!
NEM IS TUD MÁST, csak nézni majd!
„Na jó! – mondjátok majd. – Na jó!
De ha a televízió Nincsen, mivel foglaljuk el A drága gyermekünk, mivel?”
Ezt fogjuk akkor válaszolni:
Míg nem volt még e bamba holmi,
Míg e szörnyet fel nem találták,
Mít csináltak vajon a drágák?
Hát elfelejtettétek volna?
Ezt mondjuk lassan, szótagolva:
OL... VAS... TAK...! És OLVAS-TAK és OLVASTAK, s még ez is kevés Volt nekik, OLVASTAK tovább!
Fél napjuk olvasásból állt!
A polc könyvekkel volt tele,
A föld, az asztal is vele,
S az ágy mellett, a kisszobába Még több könyv várt elolvasásra.

Sok szép mese, volt benne sárkány,
Volt indián, cet és királylány,
Kincses sziget, és messzi partok,
Hová sok csempész lopva tartott,
Kampó kezű, komor kalózok,
Egy elefánt, ki csak hallózott,
És rémes, éhes kannibálok,
Üstbe ki tudja mit dobálók...
Mily könyveken busult-vidult, ó,
Az a sok régi-régi lurkó!
Hát kérve kérünk titeket,
A tévékészüléketek Dobjátok el, s mi hely marad,
Oda tehettek polcokat,
A polcra végig könyveket,
Hadd ontsanak csak könnyeket,
Hadd rúgkapáljanak a kölkök,
A nyelvük hadd legyen csak öltött –
Ígérjük, nem kell félnetek,
Ha vártok egy vagy két hetet,
A drágalátos gyermekek Egyszer csak rájönnek maguktól:
Egy könyvtől lennének nagyon jól.
S ha már olvasnak ők – juhéj!
Szívükben árad szét a kéj,
Érzékeik kiélesednek,
Nem értik majd, hogy mit szerettek
Az émélyítő, a silány,
Hülye, idétlen masinán.
S azok a drága gyermekek Hálásak lesznek majd neked.

*Roald Dahl
Fordította: Varró Dániel*

A barlangi tündér

bretagne-i mese

Volt egyszer egy szántóvető: becsületes neve Márkus volt, de falusi szokás szerint – közönségesen – csak jámbor Márónak hívták. Egy szép napon, amikor éppen szántott a vár alatt, trombitaszót hallott, s mintha az a trombitászó a föld alól jött volna.

Így szólt a szolgájához:

– Hallod, fiú?

– Hallom – felelte a fiú –, a tündérek kürtje.

– Kiálts oda, hogy hozzanak nekünk egy szép cipót!

A szolga torkaszakadtából, de illedelmesen kiáltott:

– Hozzatok isten nevében egy cipót!

Aztán ismét munkához láttak a megkezdett barázdán. Hát, ahogy a végére értek, fehér kendőben szép fehér kenyeret találtak.

– Megszegjük-e a tündér-cipót? – kérdezte a jámbor Máró.

– Meg hát – felelte a szolga –, olyan szép és kívánatos, megérdemli ezt a tisztességet.

– Jól van: szegd meg, s kóstolj bele: nem akarok elsőnek enni belőle – mondta a gazda.

A szolga nem mondatta kétszer: elővette kését, lekanyarított egy jó karéjjal, s enni kezdte. Erre már a gazda sem volt rest, ő is szelt egy karéjt, s megette jóízűen. Vajas cipó volt, a javából!

Megszomjazott a szolga s újra kiáltott: – Kedves tündérek, egy kis innivalót is kérünk szépen!

Alighogy kimondta, honnét, honnét nem, egy korsó csiger /almabor/ s egy pohár termett előttük.

– Ez már beszéd – mondta a gazda –, a cipót megettük, s igen finom volt: gondolom a csigertől sem lesz semmi bajunk.

Azzal megtöltötték a poharat a szép tiszta csigerral, s megállapították, hogy soha nem ittak ennél kellemesebb ízű italt.

Amikor este hazatértek, persze eldicsekedtek a szomszédoknak, hogy tündérhozta cipót ettek, csigert ittak. De azok csak csóválták a fejüket, s azt mondták:

– Bele is pusztultok, szerencsétlenek. De kutya bajuk sem lett tőle. S néhány

nap múlva ismét kimentek szántani.

Alighogy a vár elé értek, friss lángos illata csapta meg az orrukat.

– Hű – szimatolt a gazda –, a tündérek lángost sütnék! Mi lenne, ha kérnél egy kicsit?

– Én aztán nem – felelt a szolga –, félek, megharagítom őket!

Erre a gazda, merthogy az orrát erősen csiklandozta a lángosillat, nem állhatta meg, s elkiáltotta magát:

– Hozzatok lángost! Még hozzá finomat!

S mire a megkezdett barázdá végére értek, hát pompás lángost találtak ottan.

– Ezt megesszük – mondta Máró. – Jaj, be kívánatos!

De ahogy megszegették, csak látták, hogy csupa szőr belül: azért sütötték bele a tündérek, mert Máró nem volt

kérésében illedelmes.

– Vén boszorkány! – kiáltott fel Máró.

– Ha bolondot járatsz velem, edd meg magad a sütésed! – Földhöz csapta a lángost, hogy csak úgy puffant: aztán új barázdát kezdtek, s mire a végére értek, a szőrrel bélelt lángosokat mintha föld nyelte volna el.

Volt a faluban egy szegény özvegyasszony: alig győzte kenyérral hét apró gyermekét. Amikor a jámbor Máró esete a fülébe jutott, rögtön felcsillant a szeme. Vette kagylószedő zsákját, s kiment a vár alá a tengerpartra. Ha nem lesz cipó, sem lángos, beéri kagylóval is.

Meg sem állt a barlangig: egy darabig nézelődött, tanakodott magában, aztán nagy bátran bekopogott a barlang vasajtáján.

A vasajtó abban a pillanatban kinyílt, s kezében kulcsomóval egy vénasszony állt elé: hosszú haja csupa csiga

meg kagyló, mohos volt, mint valami szikla, s lehetett tán ezersztdendő.

– Mit akarsz, te szegény asszony? – kérdezte.

– Egy kicsi kenyeret kérnék alázattal a gyermekeimnek.

– Nem én vagyok a gazda – felelte a vénség –, én csak a kapus vagyok: de gyere el holnap, addig majd szépen beajánllak.

Az asszony hazaindult. Zsákját megszedte kagylóval, eladta, s az árából megetette aznap a gyermekeit.

Másnap jókor reggel ott volt már a barlang bejárata előtt. Ismét bekopogott, s a vénasszony előállt:

– Hát beajánlottál-e, öreganyám? – kérdezte.

– Be én. Már is kapsz egy fonott kalácsot, s aki küldi, beszélni akar veled.

– Vezess hozzá – mondta a szegény asszony –, szeretném megköszönni.

– Ma nem – felelte a vénasszony. – De gyere el holnap ebben az időben, s találkozhatsz velem.

Az asszony hazament a kaláccsal. S mivelhogy a tündér nem tiltotta meg, boldogan megmutatta a szomszédainak: – Nézzétek, milyen szép fonott kalácsot kaptam a tündérektől!

Estére az egész falu összesereglett kalácslátni, kóstolgatni: nem is tartott sokáig.

Másnap reggel már zsákot sem vitt magával: minek szedegessen kagylót, ad a tündér új kalácsot, gondolta. S a mondott időben megjelent a barlang előtt. A vénasszony kinyitotta a kaput, s lássatok csodát, egy szépséges szép hölgy jelent meg, és így szólt:

– No, te szegény asszony, hát ízlett-e a kalács?

– Ízlett, asszonyom, s szívemből köszönöm.

– De nem tartott sokáig – mondta a tündér.

– Ez igaz. Amennyi gyermek és szomszéd, mind megkóstolták, hamar a nyakára hágtak.

– Jól van. Most kapsz egy másik kalácsot, de ezt jól rejtse el, mihelyt hazaérsz, hogy senki se tudjon róla. Ha csak a családod eszik belőle, nem fogy el soha, s mindig friss marad. De vigyázz, le ne szelj belőle egy cseppet is valami idegennek, mert úgy elillan, mint a tegnapi. Kössünk egyezséget: van négy tehenem, s szükségem volna egy pásztorlánykára. Ha megígéred, hogy naponta ideküldöd egyik lányodat, semmiben sem látsz szükségét.

– Sohase láttam errefelé teheneket – mondta az özvegy. – Hol találja meg őket a lányom?
 – Csak menjen ki minden reggel a legelőre, őrizze őket estig, akkor majd értük meg valaki.
 Így is lett. Az özvegy legnagyobb lánya – tizenkét esztendő volt – reggelenként eljárt a legelőre, legeltette őket, ahogy illett, s valahányszor az arra járók megpillantották, amint pálcával a kezében üldögél a mezsgyén, vagy éppen a teheneknek kiabál, megkérdezték:
 – Mit csinálsz ott, te leányka?
 – Örööm a tündérek jószágát – felelte.
 – A tündérek jószágát? – álmélkodtak az emberek. – Hiszen nem látszanak sehol!
 Kikacagták, s azt gondolták, elment a szép esze. De a leányka csak folytatta a pásztorkodást, s a tündérek minden délben ebédet hoztak neki.
 S egy este maga a barlang tündére jött el a tehenekért, s így szólt a kis pásztorleánykához:
 – Lennél-e keresztanyja a gyermekemnek?
 – Örömet – felelte a lányka.
 – De ne beszélj róla senkinek, még a saját anyádnak sem. Mert ha fecseg, bizony nem hozok ide több ennivalót neked. Menj, majd szólok, amikor eljön az ideje.
 S a leányka őrizkedett is attól, hogy bárkinek is eldicsekedjék a tündérral való találkozásáról, s naponta kijárt a mezőre továbbra is. Nem sok idő múlva egy tündér suhant hozzá, s azt mondta, készülhet a keresztelőre.
 – Holnap nem kell őrizni a teheneket: délben idejövök érted.
 Másnap a pásztorleány szépen felöltözött, s délben odaállott a barlang elé. A vén boszorka, a rengeteg kagylóval és csigával a testén, tüstént előugrott, s így szólt:
 – Ne félj, gyermekem, csak gyere velem: nem harapom le az orrod.
 Aztán beléptek egy tündöklő terembe, ahol már több tündér várta őket: a picikét a karjába tették, ő tartotta a keresztvíz alá. A ceremónián egykettőre túl estek, csak még lakmároztak egy keveset. Telt-múlt az idő nagy vigasságban, s mire kiért a barlangból, a keresztlánya felcseperedett. Azt hitte, két napot töltött a barlangban – pedig tíz esztendeig volt oda.
 Az anyja azt hitte, leesett a szikláról, s a tengerbe fulladt. Kerestette mindenfe-

lé, de nyomát sem találták.
 Amikor aztán beállított az anyja házához, a szegény asszony alig hitt a szemének:
 – Honnan kerülsz elő, szerencsétlen? Azt hittük, vízbe fúltál.
 A leány elmondta, hogy volt, mint volt, hogy ő csak két napig volt oda a tündérkeresztelőn, s mihelyt engedték, sietett haza.
 – Két napig! – hüledezett az anyja. – Tíz évig, egy nappal sem kevesebbig! A lány erre nagyot nézett: akkor vette észre, hogy csakugyan, közben nagylány lett, s öccsei, húgai, mind-mind úgy megnőttek, megváltoztak, amióta elment, hogy jóformán rájuk sem ismer.
 Nekifogott egy pár harisnyát kötni a keresztlányának, s mikor befejezte, elindult vele a barlanghoz. A vén boszorkány ajtót nyitott neki, bement, s még kerek öt esztendeig maradt a tündérek között – pedig azt hitte, csak egy napig maradt.
 Amikor elbúcsúzkodott, a keresztlánya egy erszényt adott neki, mondván:
 – Édes keresztanyám, fogadd tőlem emlékbe ezt az erszényt: tele van arannyal: valahányszor kiveszel belőle egyet, más támad helyébe. De ha valaki idegen nyúlna bele, tüstént minden értékét elvesztené.
 Mire a lány hazaért a falujába, anyját már réges-rég eltemették, öccsei tengerre szálltak, húgai közül pedig ki cselédnek állt, ki férjhez ment – egyedül találta magát a házban.
 Mivelhogy csinos és takaros teremtés volt, udvarlónak nem volt szükiben: egyet aztán kiválasztott, s nekiadta a kezét. De nem állhatta meg, hogy a tündéradta erszényről ne fecsegjen neki. A legénynek nagyot csillant a szeme, s egy óvatlan pillanatban jól belemarkolt az erszénybe.
 Abban a pillanatban lapos és rücskös lett, mint akármelyik közönséges erszény.
 Attól kezdve dolgozhattak is keservesen a mindennapiért. Mert a lány többet sohase talált vissza a tündérek barlangjába.

Átdolgozta: Jékely Zoltán

Reményik Sándor:

Tündérfok

Az életednek van egy titkos csúcsa,
 Mely rejtve őrzi boldogságod,
 Egy sziklafok, ahonnan Te az élet
 Töretlen teljességét látod,
 Hol imádkoznál hosszan, térdenállva,
 Mert onnan végtelen a panoráma.

Az életednek van egy titkos csúcsa
 Köröskörül őserdő, őszobót –
 Keresztül-kasul vágató csapások,
 A sok hamistól nem látni a jót,
 Isten előre ment, a csúcson vár be –
 Csak az a kérdés, hogy odatalálsz-e?

Az életednek van egy titkos csúcsa,
 Hová a mélyből kibukkan fejed
 S a szépség minden gazdagsága, fénye
 Megáldja két csodálkozó szemed,
 Hol tiszta vagy, mint kristálypatakok
 S megnyitod szíved, mint egy ablakot.

Az életednek van egy titkos csúcsa,
 Vezetnek hozzá szent véletlenek,
 Jaj, hogy leszállni kell, jaj, hogy nem
 adhatsz
 A pillanatnak örökélet!
 S botlasz újra sok rögös, buta úton. –

De mindegy.

Egyszer fenn voltál a csúcson.

Kamaszvonal

Nem tudom, hányadik alkalommal vagyok táboroztatni, voltak évek, amikor négy-négy turnust vállaltam egymásután. Nem mondom, hogy nem fárasztó, de bennünket, papokat a szükség fiatalít - az öregedés meg luxus.

Kinga: Atyám, itthon vannak még, zavarhatom?

András atya: Már táborozunk, de azon belül itthon vagyunk a helyünkön, mert kétpercenként elered az eső, de aztán el is áll. Egy kis lazább szabadfoglalkozási idő van, úgyhogy nyugodtan mondd, amit akarsz.

Kinga: Nem akartam volna zavarni., képelem, hogy az öcsémmel egyébként is mennyi gyűrődés van.

András atya: Amikor nem esik, fociznak, amikor esik, kártyáznak a teraszon, de néhány apró faragatlan beszéláson kívül jól elvannak.

Kinga: Atyám, mindjárt az első napon főzött?

András atya: Persze, már megvolt az első ebéd, a szokásos tábori gyors receptjeim szerint.

Kinga: Igen, azok legendásak.

András atya: Mindenki nyöszörgött, hogy mennyire teleette magát, úgy-hogy elégedettnek tündek.

Kinga: Ezeket a tábori étkezéseket emlegetik a régi tanítványai?

András atya: Ez érdekes kérdés. Hosszú évekig táboroztunk az árpádföldi gyerekekkel, hihetetlenül szerény költségekkel ezt úgy sikerült megoldani, hogy a másik plébániám saját táborhelyére mentünk. Voltak, akik a bolognai szósz, mások a löncshús, megint mások a pudingba tett mazsola miatt lázongtak, aztán amikor megjelent egy jubileumi emlékönyvük, abban nagyjából csak ennyi állt egy évtizednyi munkálkodásomról

Kinga: Jaj, atya, ne panaszkodjon, biztos minden turnusból többen maradnak, akik felnőttként is hálásan emlegetik ezeket az alkalmakat.

András atya: Ez kettős tévedés, lelkem. Egyrészt, nem panaszkodom; ha a csalódottságból indulnék ki, már nem hoznék magammal több gyereket. A másik melléfogásod, hogy nem tudok hosszútávon hálás táborozókról, akkor sem, ha egy-egy alkalom után gyakran mindenki röpködött az élményektől

Kinga: Ez elég durván hangzik. Kicsit nehéz elhinni.

András atya: Legalábbis ügyesen titkolják, persze a fiatalok, sőt, a felnőttek is olyanok, hogy az ember lehozhatja a csillagos eget, ha valakinek valami önérzeti problémája akad. Mindent egy pillanat alatt képes elfelejteni, sőt, még elkezd bomlasztani is.

Kinga: Hát igen, erre láttunk példát. Azért gondolom, atya is jól érzi magát, akármilyen strapásak is ezek a táborok.

András atya: Hát most éppen ebben is mellélaltál, mert olyan, ideggyladással indultam el, hogy gyakorlatilag nem bírok mozogni. Fogalmam sincs, mitől van, de kegyetlen.

Kinga: A fiúk ezt tudják?

András atya: Látják, hogy kissé lelassult vagyok, a nagyobbaknak talán említettem is az okát, de amikor az ebédnél körülugráltam őket, mint egy szöcske, akkor egészen jól megnyugodtak.

Kinga: Na jó, én sem zavarok, mi lesz holnap a program?

András atya: Holnap egy nagyobb kirándulást tervezünk, erre keményen rá kell készülni, szerdán meg utánunk jönnek estére a szülők, és ha jó idő

lesz, hatalmasat nyársalunk, hogy a táborozók családjai egy nagy családdá váljanak,

Kinga: Hallom, hogy ketten nem mentek.

András atya: Igen, az otthoni tengés-lengésért mondtak le rólunk, és még azt is elhiszik; hogy okosan döntöttek. Egyébként érdekes, hogy az egyéni krízisek ezekkel a közösségi, alkalmazkodási képtelenséggel kezdődnek, mindenesetre rossz előjelek a felnőtté váláshoz.

Kinga: Atya, ez örjítő, hogy akik darabjaikra esnek közülünk, azok meg vannak róla győződve, hogy így van rendjén. Például ezekről a témákról szoktak beszélgetni tábori estéken?

András atya: Nagyon csínján hozzuk szóba a távollévőket, mert a kibeszélésre sem akarom ránevelni a csapatot, de azért nem mehetünk el szó nélkül a tanulságok mellett.

Kinga: Aki figyelt, hallhatta atya tanév végi hálaadáson elmondott tanítását: a nyár nagy lehetőség és nagy veszély is.

András atya: Így van, a tábor egy kis biztonságot jelent. Ha megbocsátasz, megyek is, mert jön a következő program - egy kis lelki elemzésia.

(A témához. hozzászólhatsz az ifihittan@gmail.com címen.)

Pajor András

Átvétel a Keresztény Életből

Tanbaj és a benső Trianon

Olvasom az Nemzetben – Gyerekihiány a középfokú iskolákban (2011. július 2.) – hogy az ősszel induló tanévre 152 158 helyet hirdettek meg, ám csak 102 809 gyermek jelentkezett. Az ok a benső Trianon: 1918-ban Károlyiék ideológiából adták át az országot a zsákmányéhes szomszédoknak, a mai nemzedék nem szül, nem nevel gyermeket, s így üríti ki a hazát más, élni vágyóbb népek számára. De maradjunk az iskoláknál, az élet tanműhelyeinél. A nemzet sorsa függ tőlük. A szakiskolákba 30%-kal kevesebb gyermek jelentkezett, még a létszám felét sem tudták föltölteni. Jó hír viszont, hogy a nyolc- és hat osztályos gimnáziumokba 7 illetve 6 százalékkal többen igyekeztek, és már az első körben beteltek a padok.

Vajon miért?

Boldogult Balogh János akadémikus, hazánk egyik legbölcsebb embere mesélte egyszer nagy örömmel, hogy hírért vette: az ő iskolája a fasori Evangélikus Gimnázium bizonyult a világ legjobb középiskolájának. Nem az utca, hanem a világ legjobb középiskolájának! Csak az ott végzett Nobel-díjasok miatt? Ugyan, a pesti piaristák is neveltek két ilyen tudóst a világnak! Szent-Györgyi Albert pedig éppenséggel a Lónyay utcai református gimiben érettségizett... Óriási volt a verseny! Itthon is!

A háború után még sokáig élt az elismerő szó: „érettségizett ember.” Tudniillik jól tudta a történelmet, járatos volt a művészetekben, a matekban és a természettudományokban, tudott latinul, és mondjuk, németül. Tudott dolgozni és érdekelte a tudás. Medve doktor mesélte, hogy a Gulágon érettségizett magyar katonákból – volt rá tíz éve! – olyan orvosokat nevelt hat-hét hónap alatt, akik fölülmúlták a szovjet orvosnőket, akik az egyetemen leginkább a marxizmussal töltekeztek. Persze, gyógyszeriant nem tanított, mert gyógyszer az alig léteztek.

Ma az érettségi semmi. Az emelt szintű úgyszintén.

A kommunisták által kitalált „demokratikus” 8+4-es rendszer tönkretette a kiváló magyar közoktatást: lefelé, a tudatlanság és a lustaság szintjén egyenlősített. Csak négy alaphibáját

említem. Az egyik: az első négy osztályban nem tanít meg rendesen írni-olvasni, számolni, viselkedni. A másik: a gyermek fejlődését éppen a legérzékenyebb időszakban, a kamaszkorban törli meg, és gyöngíti az életre szóló középiskolai jó hatásokat, a kapcsolati tőkét is beleértve. A harmadik: kétszer tanítja ugyanazt az anyagot a tárgyak jelentős részében – mindkétszer sokkal kevésbé alaposan, mint a nyolc osztályos rendszer. Ebben emlékeztet a bolognai bachelor-képzés művi szintjeire. A negyedik: a pedagógus alaptípusává a „lámpás” és a „legenda” helyett a közepszerű embert tette – tisztelet a kivételnek.

Nem véletlen, hogy a kommunista rendszer bomlását megérző igazi pedagógusok már a 80-as évek végén kísérleteket tettek a régi gimnázium visszaállítására. Tudtommal az első – eredményes – kezdeményezés a Hoffmann Rózsa igazgatta angyalföldi Kilián gimnáziumban történt. Lami Pál és Rónai Béla tanárok dolgozták ki az új tanmenetet Németh László elvei alapján. Az iskola ma a nagy író és gondolkodó nevét viseli.

Szóbeszéd az egyetemeken, hogy a hallgatók erkölcsi- és tudásszintje évről-évre csökken. A bölcsészjelöltek közül nem mindenki tud írni-olvasni, az emelt matekból érettségizetteknek a műszaki karokon alapvető számtan-fözlárkóztató tanfolyamot kell tartani. A hallgatók jó részének fogalma sincs arról, hogy eredmény munka nélkül nem születik.

Az első zökkenés az ötvenes években következett be, amikor jöttek a négy osztály után érettségizettek. A második, amikor a gimnáziumokból kiöregedtek a nyolc osztály után egyetemre került tanárok. A harmadik az érettségi rendszer szétdőlése, a színvonal lerontása, a fegyelem és a rend „kitiltása” az iskolákból. Egyre nagyobb tömegben érettségiznek tudatlan, sőt, tudásvágytól érintetlen, munkától idegenkedő értetlen fiatalok. Nem kell jósnak lenni, ahhoz, hogy lássuk: a következő szakadéka azok hullanak, akik a bolognai-rendszer tanárainak tanítványai lesznek, hisz nyilvánvaló, hogy a mostani egyszakos tanárok tudatlanabbak és műveletlenebbek

be a régebben képzett két és több szakos elődeiknél, akik nyilván többet és keményebben tanultak náluk. Nem beszélve az elhelyezkedési nehézségekről. Mikor lesz belőlük tanárlegenda? Létay Menyhért a szekszárdi gimiben mat-fiz szakos volt, és osztályfőnöki óráin akkor tiltott művészek alkotásait tanította: Bartókot, Kodolányit...

Mi történt? A 40-es évek végén átvettük a nálunknál silányabb szovjet mintát, majd, éppen a Fidesz kormányzásának idején – 1999-ben – elfogadtuk a „bolognait”, a mienkénél lényegesen vacakabb nyugatit. Ugyanekkor támadások indultak a hat- és nyolc osztályos gimnáziumok ellen is. Az eddigiekből kitétszik, hogy a két kormánypárt vezető oktatáspolitikusának, Hoffmann Rózának és Pokorni Zoltánnak miben tér el oly erősen a tanügyi elképzelése. Tagadhatatlan, hogy a Fidesz volt szakminiszterének a tervei megvalósultak, és az országra nézve súlyos következményekkel jártak – nyilván összefonódva és tetéződvé a Magyar Bálint-féle iskolabiztosítás hibáival. A felelősséget vállalni kellene. A tanügyi válságot nem orvosolja, hogy Pokorni Zoltán most a nyári szünet megrövidítésének ötletével állt elő, mert Dániában és Németországban... Ezen a szinten ne! Jól tudjuk, hogy Északon annnyival rövidebb a nyári szünet, amennyivel ott rövidebb a nyár. A gyerekek meg a tanítók Koppenhágában nem punnyadoznak a május végi-június eleji hőségben...

A főkérdésekre kellene összpontosítani. A megoldhatókra: a munkára, a fegyelemre, a tudás megszerettetésére, és a súlyos szerkezeti hibákra. Az alap- és középfokú oktatás színvonalára és rendszerbajaira, a felsőoktatásban meg arra, hogy a bolognai folyamat bevezetése *egyértelműen tragikusnak* bizonyult. Lehet, hogy önmagában is az lett volna, de azért mindenképpen, hogy gépiesen történt, hatásvizsgálat és értelmezés nélkül, leginkább a hibákat összegyűjtve és magunkra zúdítva. A mai iskola-rendszer a benső Trianon folytatása.

Tökéletesen igazat ír *Laczkovich Miklós* akadémikus *Bologna és a tanárképzés* c. cikkében, hogy a tanárképzést teljes egészében ki kell venni a bolognai rendszerből, mert abba sem tartalmilag, sem szerkezetiileg nem illeszthető be.

Lehet, hogy más tudomány oktatása sem...

Czakó Gábor

Böjte Csaba boldogságmondásai a tízparancsolatra

Isten parancsolatai nem gúzsba kötnek, hanem az élet szabadságára és örömére vezetnek.

I. parancsolat: Uradat, Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!

Boldog az az ember, aki egyedül a leghatalmasabb Úrnak, a világ teremtőjének szolgál, akit megszólíthat, társának, barátjának tarthat, és vele élheti a mindennapjait.

II. parancsolat: Isten nevét hiába ne vedd!

Boldog az az ember, aki Isten nevét szeretettel és tisztelettel veszi szájára, aki csendesen, nyugodtan meg tudja oldani a maga gondjait, feladatait, aki ura önmagának, háborgó érzelmeinek és szavainak.

III. parancsolat: Az Úr napját szenteld meg!

Boldog az az ember, aki a hét egy napján – Jézus Krisztus feltámadásának emlékére ez a nap a vasárnap – megáll, az Ég felé fordítja szemét, a hét százhatvannyolc órájából legalább egyen a nagycsaládjával, az egyházközségével, a közösségével a szentmisén imádkozik, erőt merít, hogy ne kizsigerelve, kimerülve, hanem derűsen, feltöltődve folytassa a mindennapi munkát.

IV. parancsolat: Atyádat és anyádat tiszteld!

Boldog az az ember, aki szereti és tiszteli apját és anyját, mint ahogy a bimbó szereti a megtartó, tápláló gyökeret, mint ahogy a folyó szereti a forrást, mint ahogy a madár szereti a fészket, mert hatalmas nyugalom, béke, öröm és fény születik meg benne.

V. parancsolat: Ne ölj!

Boldog az az ember, aki tiszteli az életet, bármilyen formában jelenik is meg.

VI. parancsolat: Ne paráználkodj!

Boldog, aki Isten gyönyörű ajándékaként éli meg hitvesével a testi szerelmet.

VII. parancsolat: Ne lopj

Boldog az az ember, aki más tulajdonát tiszteletben tartja, aki a rábízott anyagi javaknak nem szolgálja, hanem bölcs őrzője, gyarapítója és továbbajándékozója.

VIII. parancsolat: Ne hazudj, és mások becsületében kárt ne tégy!

Boldog az az ember, akinek igaz, vigasztaló, áldó szavaiból, tetteiből bizalom, élet fakad.

IX. parancsolat: Felebarátod házastársát ne kívánd!

Boldog az az ember, aki csak az után vágyakozik, ami az övé, mert a hűség biztonságot, bizalmat és teljességet ad.

X. parancsolat: Mások tulajdonát ne kívánd!

Boldog az az ember, aki megelégszik azzal, ami az övé, és a munkát, a becsületes fáradozást az élet értékének tekinti.

Hirdetések szeptember hónapra

Szeptember 12-től	Kezdődik a hitoktatás az iskolákban és a plébánián
Szeptember 10. szombat, este 6 óra	Bérmálás (Varga László irodaigazgató, Kaposvár)
Szeptember 25. vasárnap de. ½ 9 óra	Elsőáldozás

Nagykanizsai Szent József Plébánia

8800 Nagykanizsa, Ady út 15.

93-313-849, 30/5085542

www.szentjosef.plebania.hu